

A.V.M+வைரமுத்து = பாரதி வியாபாரம்

“வீட்டில் மார்க்ஸ், லெனின் படங்களை மாட்டி வைத்திருக்கிறேன்” என்றும் “மார்க்ஸியம் எனக்குப் பிடிக்கும்” என்றும் “என் மகனுக்கு கார்க்கி என்று பெயர் சூட்டியிருக்கிறேன்” என்றும் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்பவர் சினிமாப் பாடலாசிரியர் வைரமுத்து. இந்த வைரமுத்து ஓர் எல்.பி. இசைத்தட்டின் உறைக்கு விளக்கக் குறிப்பு (ஸ்லீவு நோட்ஸ்) எழுதியுள்ளார். இந்தக் குறிப்

பும், மகாகவி பாரதிக்கு நிகராக ‘மெய்’ யப்ப செட்டியின் படமும் தாங்கி வந்த இசைத்தட்டு உறையையும், அழைப்பிதழையும் கண்ட வினாடி முதலாய் கொதித்துக் கோபமுற்றிருந்த அறந்தை நாராயணன் சில வரலாற்று ஆதாரங்களை இங்கே தருகிறார். (கட்டுரையில் வரும் தடித்த எழுத்துக்கள் வைர முத்துவுடையவை)

இசை என்ற சொல்லுக்கு தமிழில் புகழ் என்ற பொருளும் உண்டு. இந்த இசைத்தட்டு இருவரின் புகழை ஏந்தி வருகிறது. பாட்டுக்கொரு புலவராக வாழ்ந்துவந்த பாரதியின் புகழும் காட்டுக்கொரு செல்வராக வாழ்ந்து வந்த ஏ.வி.எம். அவர்களின் புகழும், இந்த இசைத்தட்டின்மூலம் காலமெல்லாம் காற்றில் மணக்க விருக்கின்றன.

என்ன அயோக்கியத்தனம்!
மகாகவி பாரதியின் படத்தை யும் ‘மெய்யப்ப செட்டியாரின் படத்தையும் சமமாகப் போட்டு, “காற்று மண்டலம்

உள்ளவரை இந்த இருவரின் மிதமிஞ்சிய புகழும் மிதந்து கொண்டிருக்கும்” என்று குறிப்பும் வெளியிடுகிறார்களே! அந்தக் குறிப்பை ஒரு ‘கவிஞன்’ எழுதுகிறான், சீ! நாயும் பிழைக்கும் இந்தப் பிழைப்பு...

இந்த இசைத்தட்டு வெளியீட்டு விழாவில் ம.பொ. சிவஞானம் கலந்துகொண்டாராம், அவராவது உண்மைகளைச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமா? ஓ, இந்த தேசத்தின் அறிவுஜீவிகள்தான் வாழ்வோருக்கு துதிபாடும் அடிமைகளாகிப்போனார்களே...

“பாரதி பாடல்களை முதன்முதலில் திரைப்படத்தில் ஒலிக்கச்செய்தவர் ஏ.வி.எம். செட்டியார்தான்” என்று கூட அந்த விழாவில் சிலர் பேசினர். பணம் படைத்தவர் என்பதற்காக ஏலி. மெய்யப்ப செட்டியாருக்கு வரலாற்றில் இப்படி ஒரு புரட்டா? தமிழ் சினிமாவில் முதன்முதலில் “வாழிய செந்தமிழ்” என்ற பாரதி பாடலைப் பாடிய படம் ‘மேனகா’. டி.கே.சண்முகம் குழுவினர் நடித்த, ஜூபிடர் சோழும் மொய்தீனும் தயாரித்த அந்தப்படம் 1935ம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே” என்ற பாரதி பாடலுடன் 1940ல், பி.யூ. சின்னப்பா நடத்த, மாடர்ன் தியேட்டர்ஸின் ‘உத்தமபுத்திரன்’ வெளிவந்தது.

1934லிருந்து சினிமா தயாரிப்பாளராயிருந்த ‘மெய்’யப்ப செட்டியார் 1947 ஜனவரியில் தான் பாரதி பாடல்கள் இடம் பெற்ற ‘நாம் இருவர்’ படத்தை வெளியிட்டார்.

தேசம் முழுவதும் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் இறங்கி, பிரிட்டிஷ் பேரரசை உறுக்கிய கப்பற்படை வீரர்களின் போராட்டமும் முடிந்து, இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் தருவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்கு ஆங்கிலேய அரசு வந்தபிறகு, பாகிஸ்தான் பிரிவினையோடு பாரதத்திற்கு விடுதலையளிப்பது என்ற அந்த ஆட்சியின் முடிவோடு தேசத் தலைவர்கள் முரண்பட்டிருந்த 1946ன் கடைசியில்தான் ‘மெய்’யப்ப செட்டியாருக்கு இந்த தேசம் பற்றிய நினைப்பே வந்தது.

இங்கே காரைக்குடியும் எட்டயபுரமும் கைகுலுக்கிக்கொள்கின்றன. திடீர்ப்புறம் தீர்க்கதரிசனமும் வாய்ந்த ஏ.வி.எம். அவர்களால் ஒரு புகக்கவிஞனை ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

அதுவும் சும்மா வரவில்லை. எஸ்.வி. சகஸ்ரநாமம், என்.எஸ். கே. நாடக சபைக்காக வெற்றிகரமாக ‘நாம் இருவர்’ நாடகத்தை நடத்திக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அதைப் படமாக்கினால் நல்ல வசூலாகும் என்று உத்தரவாதப்படுத்திக்கொண்ட பிறகே வந்தது.

பாரதியார் பற்றியும், அவர் பாடல்கள் எழுதியிருக்கிறார் என்பதும் அப்போதுதான் செட்டியாருக்குத் தெரியவந்தது.

அந்தக் கதையைத் திரைப்படமாக்கும்போது பாரதி பாடல்களையும் பயன்படுத்த செட்டியார் விரும்பினார்.

தனிபார்வையினம் ஒன்றுக்கு விற்கப்பட்டிருந்த பாரதியின் பாட்டு உரிமைகளை விடிகொடுத்து வாங்கி வைத்திருந்தார். அந்த வெள்ளை உள்ளம்கொண்ட வள்ளல்.

‘மெஸர்ஸ் சுராஜ்மல் அண்டு சன்ஸ், என்ற கிராமபோன் ரிக்கார்டு கம்பெனி ஒன்று ரட்டன் பஜாரில் இருந்தது. பாரதியாரின்

HOMAGE TO AMARAKAVI BHARATHIYAR and IN FOND MEMORY OF SRI AV. MEIYAPPAN

IMMORTAL SONGS OF BHARATHIYAR

From **AVM** PRODUCTIONS

ORIGINAL SOUND TRACK
A glorious record to commemorate
BHARATHIYAR's centenary year.

சுராஜ்மல் விஸ்வநாதய்யர் அறு நூறு ரூபாய்க்கு பாரதி பாடல்களைப் ‘தி.செய்யும்’ உரிமையை அந்த கம்பெனிக்கு விற்றிருந்தார்.

விஷயம் தெரிந்தது செட்டியாருக்கு.

“எனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள்” என்ற புத்தகத்தின் 68வது பக்கத்தில் செட்டியார் எழுதியிருக்கிறார். “மடியில் பத்தாயிரம் ரூபாயைக் கட்டிக்கொண்டு நான் சென்றேன். அவர் பாரதியின் பாடல்களை அறு நூறு ரூபாய்க்குத்தானே வாங்கியிருக்கின்றார்; இரண்டாயிரம், மூவாயிரத்துக்குள் முடித்துவிடலாம் என்கிற நினைப்பில் வியாபாரத்தந்திரங்களையெல்லாம் நான் பிரயோகித்துப் பார்த்தேன். அவர் என் தந்திரங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டவராக இருந்தார். “உபயோகம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, நான் வாங்கிய ரூபாயைப் பற்றிகேட்க வேண்டியதில்லை. பத்தாயிரம் ரூபாய் தருவதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு அந்த காப்பிரைட் உரிமையைத் தருகிறேன்” என்றார்.

சுராஜ்மல் கம்பெனியிடமிருந்து பாரதி பாடல்கள் உரிமையை 10 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு செட்டியார் வாங்கிவிட்டார். சரி.

ஆண்டுகள் சில கரைந்தபின் பாரதியின் பாட்டு உரிமைகளை அன்று சென்னை மாகாணத்தின் முதலமைச்சராக இருந்த திரு. ஒமர் தூர் ரெட்டியாரிடம் ஒப்படைத்து, அதை தேச உடைமையாக்கச் செய்த பெருமை ஏ.வி.எம். அவர்களையே சாரும்.

ஆண்டுகள் சில கரைந்த பின்தானே செட்டியார், ரெட்டியாரிடம் உரிமையைக் கொடுத்தார்? அந்த கரைந்துபோன ஆண்டுகளில் என்ன நடந்தது என்று வைரமுத்து எழுதாததை இங்கே பார்ப்போமா?

1947 அக்டோபர் 13, 14 தேதிகளில், கவர்னர் ஜெனரல் ராஜாஜி தலைமையில், எட்டயபுரத்தில் பாரதிவிழா நடைபெற்றது. கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் ப. ஜீவானந்தம் அந்த விழாவில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்:

“பாரதி நூல்களும், பாரதி பாடல்களும் தனி உரிமைப் பிடிப்பிலிருந்து விடுபட, தமிழர்களின் பொது உடைமையாகிச் சிறப்புற, நாட்டன்பர்களும் அரசியலாரும், பொதுமக்களும் முயன்று பாரதி இலக்கியம் முழுப் பயன்தரச் செய்வார்களாக!

பாரதி நூல்களை வெளியிடும் உரிமை பாரதியாரின் தம்பி விஸ்வநாதய்யரிடம் இருக்கிறது. பேசும்படம், வாடுவோ, இசைத்

தட்டு இவைகளில் பாரதி பாடல்களைப் பாடுவதற்கான உரிமையை மெய்யப்ப செட்டியார் ஒருவரிடம் பணம் கொடுத்து விலக்கு வாங்கி வைத்திருக்கிறார். பாரதி இலக்கியம் தமிழ் மக்களின் பொது உடைமை—ஏன், உலகத்து மக்களுக்கும் கூட!... தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும். பாரதியின் இந்த ஆணையை நிறைவேற்ற, பாரதி பாடல்கள் தங்கு தடையின்றி, வாடுவி இசைத்தட்டு, பேசும்படங்களில் கேட்கப்படவேண்டும். ஆகவே மெய்யப்ப செட்டியாரும் பாரதி பாடல்களில் வியாபாரம் நடத்துவதை ஒழித்து, தமிழ் மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறவேண்டும். விஸ்வநாதயாரும் மெய்யப்ப செட்டியாரும் தமிழ் மக்களின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றக் காலம் கடத்துவார்களானால், சென்னை சர்க்கார், பாரதி பாடல்களும் பாரதி இலக்கியமும் நாட்டிற்குப்பொது என்று பிரகடனம் செய்ய வேண்டும். அதற்காக தமிழ் மக்கள் முறையான தீவிரமான கிளர்ச்சியிலும் நடவடிக்கையிலும் உடனே இறங்கித்தீரவேண்டும்” (ப. ஜீவானந்தம் எழுதிய ‘பாரதி வழி’ என்ற நூலில்)

அந்த மாகவிஞரின் பாட்டு “மக்கள் சொத்து” என்று பிரகடனப்படுத்திய பெருமை அந்த பெருமகனுக்கே உண்டு.

‘மக்கள் சொத்து’ என்று பாரதி பாடலைப் பிரகடனப்படுத்திய ‘பெருமை’க்குச் சொந்தக்காரரான ‘மெய்யப்ப செட்டியார்’ பாரதி பாட்டை படத்தில் பாடாதே என்று டி.கே. சண்முகத்துக்கு நோட்டீஸ் விட்டார்.

டி.கே. சண்முகம் குழுவினர் தாங்கள் நடத்திவந்த ‘பில்ஹணன்’ நாடகத்தை திரைப்படமாக்கினார். அந்தப் படத்துக்காக “தூண்டிற் புழுவினைப்போல்” என்ற பாடலைப் பதிவு செய்தனர்...

“பிப்ரவரி 2ம் நாள் பாரதி பாடல் உரிமை சம்பந்தமாக ஏ.வி.எம். அவர்களின் நோட்டீஸ் வந்தது. அது பற்றி எங்கள் வக்கீல் திரு. தாண்டவன் செட்டியார் அவர்களைக் கலந்து ஆலோசித்தோம்..... பாரதியின் பாடல்களை இசைத்தட்டுகளிலும் திரைப்படத்திலும் பதிவு செய்யும் உரிமை சட்டப்படி தம்மைச் சார்ந்ததென்றும், ஆகவே பில்ஹணன் படத்திலிருந்து அப்

பாடலை நீக்கிவிடவேண்டும் என்றும், அப்பாடலுடன் பில்ஹணன் படம் திரையிடப்படுமா இவ்வாறு நஷ்டஈடு கோரி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள நேருமென்றும் நோட்டீஸில் குறிப்பிட்டிருந்தது. வக்கீலின் யோசனைப்படி, “பாரதி பாடல்கள் தமிழ்நாட்டின் பொதுச் சொத்தென்றும் அவற்றிற்கு தனிமனிதர் உரிமைகொண்டாடுவதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்றும் நாங்கள் பதில் நோட்டீஸ் கொடுத்தோம்” (எனது நாடக வாழ்க்கை என்ற டி.கே. சண்முகம் எழுதிய நூலின் 505, 506ம் பக்கங்கள்).

செட்டியார் விடுத்த வக்கீல் நோட்டீஸ் தமிழ் அறிஞர்கள் மத்தியிலே ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. பேராசிரியர் வ.ரா. பரன். ச. நெல்லையப்பர், தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், நாரணதுரைக்கண்ணன், ப. ஜீவானந்தம், ரகுநாதன், வல்லிக்கண்

இதன்பிறகு செட்டியாரே தன் சுயசரிதையில் குறிப்பிட்ட. படி ‘வெரி அர்ஜெண்ட்’ என்று மோட்டார் சைக்கிள் மெசஞ்சரிடம் முதலமைச்சர் செய்தி அனுப்பி சந்திக்கச் சொன்னதும் போய் சந்தித்தார்.

மக்கள் தலைவர்கள் கேட்ட போது மசியர்த செட்டியார், இலக்கியவாதிகள் சொன்ன போது எடுத்துக்கொள்ளாத செட்டியார், கலைஞர்களுரைத்த போது உணராத செட்டியார், அரசாங்கம் கூப்பிட்டடனுப்பியதும் ஓட்டாடிச்சென்று பாரதி பாடல்கள் உரிமையை “டிர்ரன்ஸ்பர்” பண்ணிக்கொடுத்தார். எந்த முதலாளியும் அரசாங்கத்தைப் பகைத்துக்கொள்ளமாட்டாரல்லவா? அந்தவிதமாகவே ‘மெய்யப்ப செட்டியாரும் பணிந்தார்’.

இவர்கள் விற்ற மூச்சு---ஆமாம் என்ன விலக்கு போச்சு?

—கவிஞர் வைரமுத்து

(‘தியின் வாசம்’ கவிதையிலிருந்து)

ணன் போன்றோர் வர்த்தகச் செட்டியாரின் நோட்டீஸ் கண்டு கொடுத்தனர்; கூடிப்பேசினர்.

நாரணதுரைக்கண்ணன், டி.கே. சண்முகம், கே.டி. கணபதி, பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன் ஆகியோர் திருநெல்வேலி சென்று பாரதியார் மனைவி செல்லம்மா பாரதி, மகள் தங்கம்மா பாரதி ஆகியோரைச் சந்தித்தார்கள். “பாரதி பாடல்களைத் தேசத்தின் பொதுச் சொத்தாக்குவதில் எங்களுக்கு எவ்வித ஆட்சேபமும் இல்லை” என்று செல்லம்மா பாரதியும் தங்கம்மா பாரதியும் கையொப்பமிட்டு எழுதிக்கொடுத்தனர். இந்தச் சந்திப்பு — 22-4-1948ல்.

1948 மே முதல் தேதி கோவையில், அப்போதைய தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் காமராஜரை சந்தித்து பாரதி இலக்கியம் பற்றி அவரது மனைவியும் மகளும் எழுதிக்கொடுத்த கடிதம்பற்றிக் கூறினார் டி.கே. சண்முகம். “சென்னை ராஜ்ய முதலமைச்சர் விரைவில் அது பற்றி நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வாரென தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் உறுதி கூறினார்கள்” என்று சண்முகம் தன் நூலில் எழுதுகிறார்.

“சென்றிருவீர் எட்டுத்திக்கும்— கலைச்

செல்வங்கள் யாவும்

கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்” என்ற பாரதியின் பாட்டுக் கட்டளையை கலைத்துறையில் நிறைவேற்றிக்காட்டிய ஏ.வி.எம். அவர்கள் தம் பெயரிலேயே இசைத்தட்டு வெளியிடவேண்டும் என்ற கனவை நீண்ட நாளாகவே தம் நெஞ்சில் சுமந்து வந்ததுண்டு!

ஏ.வி.எம். அவர்களின் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான பாரதியின் பாடல்களை, இன்று அவர் பெயரில் இசைத்தட்டாக வெளியிடுகிறோம். இந்த இசைத்தட்டின் மூலம் அவரது கனவைப் புதுப்பிக்கிறோம். இந்த இசைத்தட்டை அவரது பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

காற்றுமண்டலம் உள்ளவரை இந்த இருவரின் மிதமிஞ்சிய புகழும் மிதந்துகொண்டிருக்கும்.

உண்மைதான். காற்று மண்டலம் உள்ளவரை பாரதியின் புகழ் மிதந்துகொண்டு இருக்கும். ஆனால் பாரதியின் பெயரால் வியாபாரம் செய்கிற ‘வள்ளல்களையும் ‘கவிஞர்’களையும் காலவித்தியாசத்தால் மக்கள் மறந்து மன்னித்துவிட்டார்கள். பணமும், பகட்டும், சூதும் வாதும் செய்யும் படித்தவர்களின் பொய்யுரையும் வரலாற்றை அழித்துவிட்டமுடியாது.

சுயுகதை

தலைப் குமார்

ஆயுவட்சம்
புரத்யம்
ஆகதைகலம்

ஆ

ரவு வெகு நேரம் விழித்து அந்தக் கதையை எழுதி முடித்தேன். விரல்களிலும், தோளிலும் நல்ல வலி. கால்களும் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டன. எழுந்து பனியனை கழற்றிகொடியில் போட்டு விட்டு உள் அறைக்குச் சென்று சிறிது தண்ணீர் குடித்தேன். உள் அறையில், காலாலும் குழந்தையும் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்தார்கள். தண்ணீர் குடித்து விட்டு அவர்கள் எழுந்துவிடாத படி ஓசைப்படாமல் முன்னறைக்கு வந்தேன். விளக்கை அணைத்து பாயில் உடலைத் தளர்த்தியதும் எழுதிய சோர்வும், சோர்வை மீறி ஒரு காரியத்தை முடித்துவிட்டிருப்பதும் ஏற்பட்டது. கதையின் கடைசி வரிகளை மீண்டும் அசை போட்டேன். கடைசி வரி மிக அழுத்தமாக விழுந்துவிட்டது போல் தோன்றியது.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் கதை ரொம்பவும் எளிமையானதுதான். ஆனால் அடிநாதமாக நிறைய ஆர்த்தங்களும், குறியீடுகளும் கொண்டிருந்தது. அது ஒரு அணைக்கிழவியின் கடைசி தினத்தைப் பற்றியது. "கடைசி தினம்" என்று தலைப் பிட்டிருந்தேன். பம்பாயில் சந்

தடியும் நெரிசலும் நிறைந்த 'புலேஷ்வரில்' கதை நிகழ்கிறது. அக்கிழவி காலைவில் விழிப்பதோடு கதையும் துவங்குகிறது. அவளது உருவம், பெயர், ஊர் பின்னணி உறவுகள், நட்புகள் என்று மெல்ல விரிகிறது கதை. இடையிடையே அவளது அன்றாட வாழ்க்கையின் நடைமுறைகளையும் விளக்கிக் கொண்டே செல்கிறேன். கதையின் இரண்டாம் பகுதியில், கிழவியின் சபாவம், தேவைகள், ஆசைகள்தவிர, அவளது இளமைக்காலத்தையும் அவள் செய்த ஒரு கொலையையும் உருக்கமாக சித்தரிக்கிறேன். குறிப்பாக கிழவி தான் செய்த கொலையை நினைவு கூர்வதாக அமைத்து எழுதிய பகுதி மனதை உலுக்குவதாக இருக்கிறது. கிழவி தன் 32வது வயதில் வேசையாகிறாள். பின் குடிக்கப் பழகிக் கொள்கிறாள். அவள் இளமை மறைகிறது. அவள் இடம் பெயர்ந்து பம்பாய் வருவது, அங்கு ஏ.எ.றுவது, ஏ.எ.ஹ்றுவது, பின் மீண்டும் நிறையக் குடிப்பது எல்லாம் அற்புதமாக வெளிப்படுகிறது. கதை வளர வளர நேரமும் கழிகிறது. இரவு ஆகிவிடுகிறது. முடிவில் நெருவேர சாக்கடை விளிம்பில் நின்று சப்தத்துடன் இருமிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு

லாரி வேகமாக பாய்ந்து வந்து அவள் மீது மோதிவிட்ட கிழவி இறந்து விடுகிறாள். லாரி டிரைவர் இளைஞன். அவன் லாரியை விட்டுவிட்டு ஓடிப்போகிறான். மறுநாள் காலை ஊர் மக்களும் போலீசாரும் காண கிழவி ரத்த வெள்ளத்தில் கிடக்கிறாள். கிழவி குடிபோதையில் லாரியிடையே சிக்கி இறந்து விட்டாள் என்று பரிதாபப்பட்டு எல்லோரும் கல்கிறார்கள். லாரி டிரைவர் இளைஞன் ஊரின் எல்லையில் ஒரு மரத்தடி மடக்கடையில் அமர்ந்து உகுடிக்கிறான். அவன் சோர்வுற்றும் பீதிபுற்றும் காணப்படுகிறான். அவனது குழம்பிய முகத்தில் மர நிழலும் சூரிய ஒளியும் வித்தை கலவையாக விழுகின்றன. "அந்நிலையில் அவன் ஆழ்ந்த சோகத்தை பிரதிபலித்தான்" இந்த வரிபோடு கதை முடிகிறது.

என்னளவில் இது மிகவும் முக்கியமான கதை. மனித வாழ்க்கையின் சோகம், தனிமை, குரூரம் எல்லாமே இக்கதையில் கலைத் தன்மையுடன் திரண்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கையின் துக்கம் நல்லது, கெட்டது என்ற நிலைகளைக் கடந்தும் இருக்கிறது. பிரத்யட்சம் என்பது அற்ப உண்மைகளுக்கும் அற்ப பெயர்

களுக்கும் அப்பாற்பட்டே இருக்கிறது என்பதை அப்பட்டமாக நிரூபிக்கிறது இந்தக் கதை.

தவிர இந்தக் கதை அறு லட்சம் பிரதிகள் விற்கும் வார இதழில் வெளியாக இருக்கிறது. தீபாவளி மலருக்கென்று அவர்களாகக் கேட்டிருந்தார்கள். அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் நான் பரவலான கவனிப்பைப் பெற்று விடக்கூடும். அல்லது வாசகர்கள் வழக்கம்போல் எவ்வித வித்யாசத்தையும் உணராமல் என்கதையையும் படித்து விட்டு போய்விடவும் செய்யலாம். எப்படியோ லட்சக் கணக்கான கண்கள் என் பெயரைப் பார்ப்பதும். நான் தமிழில் கதை எழுதும் குஜராத்தி என்பதால் வாசகர்களில் சிலர் அதை மனதில் இருத்திக் கொள்ளவும் செய்வார்கள். ஆனால், அந்த பத்திரிகை மறுவாரமும் வேறு பல கதைகளைத் தாங்கிய இதழின் ஆறு லட்சம் பிரதிகளை வெளியிடும் என்ற உணர்வு பயமுறுத்துகிறது. நானும் என் அஞ்சை நிழலியும் ஒரே வாரத்தில் மறக்கடிக்கப்பட்டு விடுவோம். இது ரொம்பவும் சோகமான விஷயமாக எனக்குப்படுகிறது.

மறுநாள் காலை விழிக்கும் போது மணி 8-30 ஆகிவிட்டது. கமலா முகத்தை கடுமையாக வைத்துக்கொண்டு குழந்தைக்கு தலை வாரிக்கொண்டிருந்தாள். குழந்தை சற்றைக்கு முன் அடிவாங்கியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் கண்கள் பணித்து மின்னிக் கொண்டிருந்தன. முகமும் சிவந்திருந்தது. நான் போர்வையை விலக்கி எழுந்தவுடன் கமலா அவசர அவசரமாக தலையை குனிந்து என்னை தவிர்த்தாள். நானும் அவளை எதிர்கொள்ளும் மன நிலையில் இருக்கவில்லை. முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு உள் அறைக்குச் சென்றேன். டம்ளரில் காப்பி மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு முன்னறைக்கு வந்து அமர்ந்தேன். கதையை எடுத்து மீண்டும் ஒரு முறை படிக்க ஆரம்பித்தேன். படித்த பின் எல்லாம் சரியாகவே இருந்த மாதிரி இருந்தது. அசிரத்தையாக விழுந்து விட்ட ஓரிரு வார்த்தைகளை நீக்கிவிட்டால் சரிதான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் கமலாவும் குழந்தையும் பள்ளிக்கு கிளம்பினார்கள். கமலா 300 ரூபாய் சம்பளத்தில் டீச்சராக இருந்தாள்.

நான் நிதானமாக குளித்துச் சாப்பிட்டு விட்டுக்கிளம்பினேன்

கதை யப் பாதுகாப்பாக ஒரு பெரிய உறையில் போட்டுக் கொண்டேன். உறை சற்று அழுக்காக இருந்தது என்றாலும் கிழித்திருக்கவில்லை. இரண்டு பஸ்கள் மாறி அந்தப் பத்திரிகையின் அலுவலகம் இருந்த பிரம்மாண்டமான எட்டு மாடிக் கட்டிடத்தை அடைந்தேன். பத்திரிகை அலுவலகம் ஆறுவது மாடியில் இருந்தது. லிப்டில் சென்று இறங்கியதும் தென்பட்ட ஒரு கதவில் அப் பத்திரிகையின் விளம்பரசர் சின்னம் உயர் ரக மரத்தில் செதுக்கப்பட்டு பதித்திருந்தது. அதன் கீழ் அப்பத்திரிக்கையின் ஆசிரியர் பெயரும் இருந்தது. அறையில் ஒரு அழகிய பெண் பெரிய மேஜை போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். நான் அவளை நெருங்கியதும் “எஸ்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறி புருவத்தை உயர்த்திக் காட்டினேன். நான் என் பெயரைக் கூறி ஆசிரியரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தெரிவித்தேன். அவள் ஆசிரியர் இன்னும் வரவில்லை என்ற தகவலைக் கூறிவிட்டு, விரும்பினால் நான் உதவியாசிரியர்களில் ஒருவரைப் பார்க்கலாம் என்று கூறினாள். நான் ஒத்துக் கொண்டு உதவி ஆசிரியரைப் பார்க்கச் சென்றேன். ஒரு சிறிய அறையில் இருந்த உதவி ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் சற்று முதிர்ந்தவராக காணப்பட்ட ஒருவர் என்னை வரவேற்று தன் முன் அமரச் சொன்னார் நான் அவரிடம் விஷயத்தைக் கூறிகதையைக் கொடுத்தேன். அவர் உறையிலிருந்து கதையை எடுத்து உறையை குப்பைக் கூடையில் போட்டார். பின்பக்கங்களை மெல்ல புரட்ட ஆரம்பித்தார். ஒரு சில கணங்களுக்குப் பின் “மொழி பெயர்ப்பா?” என்று கேட்டார் அவர். “இல்லை. இது நானே எழுதியது” என்று அவசரமாக பதில் சொன்னேன். “மன்னிக்க வேண்டும், தலைப்பைப் பார்த்து அப்படித் தோன்றியது” என்று புன்னகைத்தார். பின் தொடர்ந்து “மிக நீளமான சிறு கதையாக இருக்கிறதே இது!” என்று கூறினார். நான் உடனே உஷாராக “இது சிறு கதையல்ல, குறுநாவல்” என்றேன். “அப்படியா?” என்று கூறிக் கொண்டே மீண்டும் அவர் பக்கங்களை புரட்டினார். ஓரிரு நிமிடங்களில் நான் மிகச் சருக்கமாக என் குறுநாவலை எழுதியிருக்கிறேன் என்று கருத்து தெரிவித்தார். நான் அமைதியாக அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவர் முரணற்றுக் காணப்பட்டார்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து பலரும் எதிர்பார்த்த ஆசிரியர்களையில் ஒரு பெரிய மீதால் பெய்யுடன் பரபரப்புடன் பிரவேசித்தார். வந்தவர் வேசமாகச் சென்று தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டார். தொடர்ந்து 45 நிமிடங்களுக்கு உதவி ஆசிரியர்கள் அலுவலக சிப்பந்திகள், கணக்கர்கள் என்று ஒருவர் மாற்றி ஒருவராக ஆசிரியரின் அறைக்குள் நுழைந்து மறைந்து வெளிப்பட்டனர். இடையில் ஒரு முறை அந்த வரவேற்பாளிப் பெண் நான் வந்திருக்கும் தகவலையும் என்கதையையும் ஆசிரியருக்கு தான் அனுப்பி விட்டதாகச் சொன்னாள். விரைவில் அவர் என்னை அழைக்கப்படும் என்று கூறிக் கொடுத்தாள் அவள்.

ஒருவாராக அவர் என்னை அழைத்தபோது மணி மூன்றைத் தாண்டிவிட்டது. ஆசிரியரின் அறை மிக டாம்பீசமானதாக காட்சி அளித்தது. ஒரு பெரிய மேஜையின் பின்னால் அவர் அமர்ந்திருந்தார். அவரது குள்ளமான, மிகவும் பருமனான உருவத்தை பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது. பத்திரிகைகளில் வெளியான அவர் படங்களுக்கும் அவருக்குமிடையே நிறைவித்தியாசமிருந்தது. அவர் என்கதையைத் தன் மேஜை மீது பிரித்து வைத்திருந்தார். தலையை குனிந்து ஒரு முறை கதையைப் பார்த்து விட்டு நிமிர்ந்தார். “உங்கள் குறுநாவல் மிக நன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் தலைப்புதான் பிடிபடவில்லை உங்களுக்கு. உங்களுக்கு தெரியுமோ என்னமோ, ஆனால் இன்று, கதைக்கு கதை முக்கியமில்லை. தலைப்புதான் முக்கியம். தலைப்பால் கவர் முடிபாதவர்கள் கதையால் எப்படி கவர் முடியும்? இன்று தமிழில் புகழ்பெற்றுள்ள எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் தலைப்புகளை தெரிவு செய்வதில் புலிகள். இன்னும் சொல்லப்போனால் பெண் எழுத்தாளிகள் இவ்விஷயத்தில் ஆண்களை விடவும் புத்திசாலிகளாக இருக்கிறார்கள். உங்கள் கதையின் தலைப்பை மாற்றியே தீர வேண்டும்.”

“நான் மிகவும் பொருத்தமான தலைப்பைத்தானே வைத்துள்ளேன்?”

“அது சரிதான். ஆனால் பொருத்தமானது உயர்ச்சியாகவும் இருக்க வேண்டுமே?”

நான் ஓரிரு கணங்கள் யோசித்தேன்.

“சரி, வேறு தலைப்பை நீங்கள் வைத்துவிடுங்கள்” என்றேன்.

ஆசிரியர் முகம் மலர பக்கங்களைப் புரட்டினார். மூன்றாவது பக்கத்தை தாண்டியதும் அவர் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தார்.

“கதை தத்ருபமாக வந்துள்ளது. உங்கள் குஜராத் பின்னணியை அப்படியே உருக்கமாக சித்தரித்திருக்கிறீர்கள். இது நிச்சயம் உங்கள் வாழ்க்கை அனுபவமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்”.

நான் உற்சாகத்துடன் “ஆம் ஆம்” என்று கூறினேன்.

“உங்கள் தமிழ் நடைகூட துல்லியமாக இருக்கிறது. இத்தனை இலக்கண சுத்தமாக தமிழர்கள் கூட எழுதுவதில்லை”

நான் அமைதியாக இருந்தேன்.

“இந்த நாலாவது பக்கத்தில்” என்று அவர் மீண்டும் பேச துவங்கியபோது கதவை திறந்து கொண்டு ஒரு வாளிப்பான உயர்மான பெண் சலங்கை ஒலிக்க உள்ளே நுழைந்தாள். அவள் எங்களை நெருங்கி அவரிடம் ஏதோ பேச ஆரம்பித்தாள். நான் என் பார்வைக்கொணத்திற்குள் சிக்கிய அவளது ஓட்டிய மூக்கையும் வாயையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் சலங்கை ஒலிக்க திரும்பிச் சென்றாள். ஆசிரியர் மீண்டும் பேசினார்.

“இந்த நாலாவது பக்கத்தில் அந்த கிழவியின் இளமைக்காலத்தைப்பற்றி...ஓரே சமயத்தில் அவள் இருவருடன் நடத்தும் வாழ்க்கையைப் பற்றி—வர்ணித்

திருக்கிறீர்களே அதை இன்னும் சற்று ரசமாக செய்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. தவிர சில இடங்களில் உங்கள் நடை மிகவும் கொச்சையாக உள்ளது. குறிப்பாக அந்த ‘மூலை’ என்ற சொற்பிரயோகம். அதை மட்டும் நீக்கிவிடுகிறேன்”

நான் கலவரத்துடன் அவரைப் பார்த்தேன். அவர் பக்கங்களை மேலோட்டமாக பார்த்தபடி புரட்டிக் கொண்டே தலையை நிமிர்த்தாமலே பேசினார்.

“தொடர்ந்து ஆருவது ஏழாவது பக்கங்களில் கிழவியின் இளமைக் கால மனநிலையை மிகவும் தத்துவப் பாங்கோடு விவரித்திருக்கிறீர்கள் அது தேவையா என்று யோசிக்க வேண்டும்”.

நான் தொண்டையைக் கண்ணத்து பேச ஆரம்பித்தேன். ஆசிரியர் தலையை நிமிர்த்த தாளவே நான் பேசுவதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். கிழவியின் செயல்களுக்கான உண்மையான, இயல்பான காரணங்களை யும் அவற்றின் மூலமான விளைவுகளையும் விர்வாக எழுதுவதன் மூலமே வாசகனின் நம்பிக்கையைப் பெற முடியும் என்றும் தவிர இதுவே கதை கலைத்தன்மையுடன் விளங்க ஆதாரமாக அமையும் என்றும் விளக்கினேன்.

ஆசிரியர் தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்தார். பின் ஒரு பொய்யான பரபரப்பைக் குரலில் வரவழைத்து “அது தான் அதுதான் தப்பு. கலைக்கும் நளத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. சிலருக்கு ஒரு பக்கத்தில் கலை திரண்டுவிடும். சிலருக்கு 1000 பக்கங்களிலும் கூட திரளாது” என்று கூறி புன்னகைத்தார்.

மேலும், ஆரவது, ஏழாவது பக்கங்களைத் தொடர்ந்து பின் வந்த பக்கங்களில் கிழவி தன் கணவனை கொலை செய்தது, தப்பித்தது, பின் கொலைசெய்ததற்கான தண்டனை கிடைக்காததற்காக வருந்துவது, தன் தனிமையின் கொடுமையை உணர்வது, வேசையாவது, குடிக்கப் பழகுவது, முதுமை எய்தியபின் நிறைய குடிப்பது என்று விரியும் கதையில் வேசையாக சித்தரிக்கப்பட்ட பகுதியையும், குடிகாரியாக சீரழியும் பகுதியையும் தவிர வேறு எதுவும் ஆசிரியருக்கு இயல்பாக இருப்பதாக தெரியவில்லை. அதை அவர் வெகு நட்புமாக எனக்கு தெரிவித்தார். ஒரே நியமிடங்களுக்குப் பின் கதைவத் திறந்துகொண்டு மீண்டும் அந்த சலங்கைக்காரி வந்தாள். இம் முறை ஒரு தட்டில் இரண்டு குளிர் பானங்கள் கொண்டு வந்தாள். அதை மேஜை மீது வைத்துவிட்டு ஒன்றை எடுத்து லேசான முறுவலுடன் என் பக்கம் நீட்டினாள். நான் பெற்றுக் கொண்டு நன்றி கூறினேன். அவள் சென்றதும் நான் நிமிர்ந்து மேஜை மீது கைகளை குவித்தேன்.

ஆசிரியர் கதையின் கடைசி இரு பக்கங்களை புரட்டிக்கொண்டிருந்தார். பின் திடீரென்று நான் சற்றும் எதிர் பார்க்காத தருணத்தில் தலையை தாக்கி சிரித்தார். தொடர்ந்து “இந்த லாரி டிரைவரின் பாத்திரத்திற்கு அவசியமே இல்லை” என்றார் தீர்மானத்தோடு.

நான் பொறுமையிழந்தவனாகி ரோசத்துடன் “அவனை ஒரு குறியீடாகப் பயன்படுத்துகிறேன் இந்த கதையில்” என்றேன் குரலில் ஒரு கருர்த்தன்மையுடன்.

“எதன் குறியீடாக உபயோகிக்கிறீர்கள்?” என்று போலியான பல்யம் தொனிக்கக் கேட்டார் ஆசிரியர்.

நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினேன் “சோகத்தின்... முடிவற்ற சோகத்தின் குறியீடு. மனித வாழ்க்கையின் சோகம் காரணத்தைக் கடந்தும் உள்ளது என்பதன் குறியீடு. அவன் டுல்லாவிட்டால் கதையே இல்லை.”

ஆசிரியர் கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டே, “துரநிலைவசமாக இந்த குறியீடு விவகாரம் எங்கள் வாசகர்களுக்கு புரியாது” என்றார்.

“புரிய வேண்டியதில்லை உணர்ந்தால் போதும். உலகத்தில் பல விஷயங்கள் நமக்கு புரியாமல்தான் அனுபவமாகின்றன. கதையை முழுக்க படித்தால் வாசகர்கள் உணர்ந்துகொள்வார்கள்” நான் குரலில் ஆவேசம் குறையாமல் ஆசிரியருக்கு பதில் சொன்னேன்.

“நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும், அந்த அளவுக்கு எங்கள் வாசகர்கள் வளரவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். நீங்கள் நினைப்பதற்குமாறாக அவர்கள் உணரா:லேகூட போய்விடக்கூடும்.” என்றார் ஆசிரியர். குரலில் நிதானமும் தீர்மானமும் தொனிக்க பேசினார். இதை அவர் கூறும் போது நான் அவர் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன்.

ஒரே கு கணங்கள் அமைதியாகக் கழிந்தன. பின் மீண்டும் அவரே பேசினார்.

“எனக்கென்னவோ நீங்கள் மிகவும் சிரமப்படுவதுபோல் தெரிகிறது. வாசகர்களை நீங்கள் முதலில் அவர்கள் தளத்தில் சந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் தரத்திற்கு நீங்கள் இறங்கிச்செல்ல வேண்டும். பின்பு மெல்ல மெல்ல அவர்களை கைபிடித்து மேலே உங்கள் தரத்துக்கு கொண்டு வந்து விடலாம். நம்புங்கள். இது நிச்சயம் சாத்தியப்படும்.

அவர் என் கதையை மடித்து தன் மேஜைக்குள் போட்டுக் கொண்டார். நான் எழு ஆரம்பித்தேன். அவர் மீண்டும் பேசினார், “ஏதோ நீங்கள் சொல்கிறீர்களே

வாரிகுடு போடாத பட்டெஜ்

வரிகளை இல்லாத பட்டெஜ் ஒன்றை போட்டிருக்கிறது ஒரு அரசாங்கம். இந்தியாவில்தான்! அது மேற்கு வங்க அரசு.

என்று உங்கள் கதையை மீண்டும் ஒரு முறை படித்துப்பார்த்து முடிந்தவரை கருக்காமல் போடுகிறேன். எதற்கும் உங்கள் புகைப்படத்தையும், வாழ்க்கை குறிப்பையும் கொடுத்துவிட்டு செல்லுங்கள்”

ஆசிரியரின் அறையிலிருந்து வெளியேறி நேரே உதவியாசிரியர்கள் அறைக்கு சென்றேன். என் வாழ்க்கைக் குறிப்பை ஒரு சிறு காகிதத்தில் எழுதி, என் புகைப்படப் பிரதியுடன் அந்த முதிர்ந்த உதவி ஆசிரியரிடம் கொடுத்தேன். இருவருக்கும் நன்றி கூறிவிட்டு வரவேற்பாளியிடம் சொல்லிக்கொண்டு படிக்கட்டுகளை நோக்கி நடந்தேன். நடப்பது அச்சமயத்தில் அவசியமாகப் பட்டது.

பதினைந்து நாட்கள் கழித்து தீபாவளி வந்தது. அந்த பெரிய பத்திரிகையின் தீபாவளி மலரும் வந்தது. நான் ஆர்வத்துடன் அதை வாங்கிப்பார்த்தேன். என் புகைப்படமோ வாழ்க்கைக் குறிப்போ வெளியாகியிருக்கவில்லை. கதை வெளியாகியிருந்தது. அதிதமான விரக தாபம் மிக்க ஒரு பெண், ஒரே சமயத்தில் இருவருடன் சல்லாபித்து, பின் அதுவும் போதாமல் வேற்று ஊருக்குச் சென்று வேசையாகி, குடித்து, குடித்து, பின் ஒரு நாள் இரவு லாரியில் அடிபட்டு இறந்து போவதாக இருந்தது அக்கதை.

முழுப்பக்க அளவிற்கு ஒரு முதிர்ந்த கிழவியின் படம். அதன்மேல்—கிழவியின் பின் தலையிலிருந்து அவளது உடல்மீது குறுக்காக ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஒருவர்மீது ஒருவர் சரிந்தபடி கிடக்கும் சித்திரம். பெண்ணின் இடை-புடவை நெகிழ்ந்தும், அவளது முலைக் காமப்பு துல்லியமாக தெரியும்படியும் சித்திரம் வரையப்பட்டிருந்தது.

கதையின் தலைப்பு “படுத்தி படுத்து... குடித்து குடித்து...” என்று இருந்தது.

ஆறு வட்சம் பிரதிகள் விரும்பும் அப்பத்திரிகை ஆசிரியரின் உருண்டையான, புன்னகைக்கும் முகம் கண்முன் தோன்றியது. ●

ஓயுதல் செய்யோம் தலைசாயுதல் செய்யோம்
உண்மைகள் சொல்வோம் பல வண்மைகள் செய்வோம்

எம்ஜென்சி
1975
1985

இன்று இந்திரா காந்தியின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பஞ்சாபும், சீக்கியர் பிரச்சினையும், இந்திரா கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவமும் மனதில் தோன்றலாம். ஆனால் எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு வரையிலும் இந்திராவின் பெயரோடு தவிர்க்க முடியாமல் ஒட்டிக் கொண்டு மனதில் எழும் விஷயமாக இருந்து எம்ஜென்சி தான்.

விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் 28 வருடங்களாகப் படிக்காத பாடங்களை, படிக்கத் தவறிய பாடங்களை 19 மாதங்களில் பலரும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் ஜூன் மாதம் 26ந் தேதி உள்நாட்டு அவசர நிலையை அன்றைய ஜனாதிபதி பக்ருதீன் அலி அகமது இந்திரா காந்தியின் அறிவுரைப்படி பிறப்பித்த போது முதல் முறையாக இந்தியாவின் 'மிடில் கிளாஸ்' தன்னுடைய பத்திரமான வாழ்க்கை அப்படியொன்றும் பத்திரமானதாக இல்லை என்பதை உணர்வேண்டி வந்தது.

ஒரு லட்சம் பேர் சிறையிலடைக்கப் பட்டார்கள். அரசியல் சட்டம் வழங்கிய அடிப்படை உரிமைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. குடும்பக் கட்டுப்பாடு அறுவை சிகிச்சை மீது வெறுப்பு ஏற்படும் அளவுக்கு கட்டாய முகாம்கள் நடந்தன. தாமாகவே வாயை மூடிக்கொள்ளாத பத்திரிகைகளுக்கு வாயை மூடுவது எப்படி என்பது பலவந்தமாகக் கற்றுத் தரப்பட்டது.

ரேடியோ ஓயாமல் காலை வேளையில் "பத்து வருடக் கணக்கை எண்ணி பட்டியல்" போட்டது. 1975ல் கணக்கு பார்த்த பத்து வருடம் என்ன? இந்திரா காந்தி ஆட்சிக்கு வந்ததிலிருந்து சாதனைகள் புரிந்த பத்து வருடங்கள்தான்.

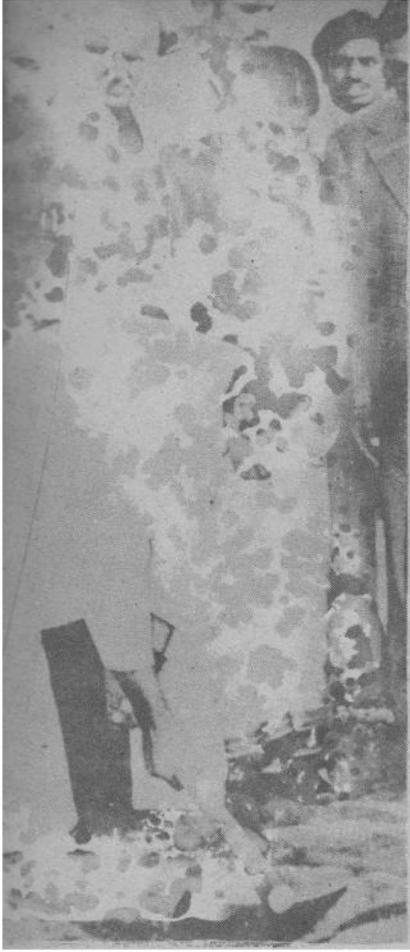
1969ல் பாங்க் தேசிய மயம், ராஜமான்ய ஒழிப்பு போன்ற நடவடிக்கைகளை எடுத்து, வறுமையை ஒழிப்போம் என்ற கோஷத்தோடு சோஷலிச முகம் காட்டிய இந்திரா, 1971ல் திடீர் தேர்தல் நடத்தித் தன் முற்போக்கு முகத்தின் செல்வாக்கில் "அமோக வெற்றி பெற்றார். இந்தியாவின் பங்கு இந்திராவின் செல்வாக்கை அதிகப்படுத்தியது.

ஆனால் வெறும் கோஷங்களால் ஆட்சி நடத்த முடியாத சிக்கலை மூன்றே வருடங்களில் இந்திரா சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. காங்கிரஸ் கட்சியின் அமைப்பு சிதிலமாகி இந்திராவே காங்கிரஸ் என்ற நிலைமை வந்து விட்டதால் பிரச்சனைகளை சமாளிக்க முடியவில்லை.

அடுத்தடுத்து வந்த பீகார், குஜராத் மாநில அரசியல் நெருக்கடிகள், 1971ம் வருடத்தில் பெற்ற தேர்தல் வெற்றி தவறான வழியில் பெற்றது என்ற கோர்ட் தீர்ப்பு, தொடர்ந்து நீடித்த அரசியல் எதிர்ப்பு எல்லாமாக இந்திராவை எம்ஜென்சி பிரகடனம் செய்ய வைத்தன.

திம்துந்க்ட

1-8
ஜூன் 15-30 1985

இருபது அம்சத் திட்டமும் சஞ்சய் காந்தியும் 'எம்ஜென்சியின் இரண்டு கண்களாகத் திகழ்ந்தன.

19 மாத எம்ஜென்சிக்குப் பிறகு வேகமாக ஓடிப் போய் விட்ட பத்து வருடங்களின் கணக்கைப் பார்த்தால் இந்திய ஜனநாயகத்தின் பலவீனங்கள் தொடர்ந்து அப்படியே இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

எம்ஜென்சியை நிராகரித்து மக்கள் செய்த ஓட்டுப் புரட்சி இரண்டாண்டு காலம்தான் தாக்குப் பிடித்தது.

இந்திராவை எதிர்த்து ஆட்சிக்கு வந்த உதிரிக் கட்சிகளின் கூட்டணி மக்களுக்காக இந்திராவை எதிர்க்கவில்லை; தன்னுடைய சுயலாபங்களுக்காகவே எதிர்த்து ஆட்சியைப் பிடித்தது என்பது அம்பலமாயிற்று. பதவிக்காகப் போட்டி யிட்டுக் கொண்டு ஜனதா தலைவர்கள் அடித்துக் கொண்டு ஆட்சியை இழந்தார்கள். மறுபடியும் இந்திரா.

இந்த முறை எதிர்ப்பதற்கே பலமான கட்சிகள் இல்லை என்ற நிலையில் இந்திரா ஆட்சிக்கு வந்தார். ஆனால் இந்தியாவின் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகள் அவரிடம் இல்லை. தீர்வு தரக் கூடியவர்

என்று தோற்றமளிக்கும் திறமை மட்டுமே இருந்தது.

முப்பதாண்டு காலமாக வளர்ந்து வந்த மாநில ரீதியான பிரச்சனைகள் அசாமிலும், பஞ்சாபிலும் தீவிரமடைந்தன. இந்தியா ஒரு உண்மையான சமஷ்டிக் குடியரசாக இல்லாததால் ஏற்பட்ட பிரச்சனைகள் இவை.

இதே மாதிரியான சிக்கல்கள் தென்னிந்தியாவில் வராமல் இருந்ததற்கு இந்திரா காந்தி யாருக்காவது நன்றி சொல்வதானால் திராவிடக் கட்சிகளுக்கும், ராமராவுக்கும், ஹெக்டேவுக்கும் சொல்ல வேண்டும். இவர்கள் அந்தந்த மாநிலங்களின் வட்டார உணர்வுகளுக்கு உருவம் கொடுத்து பாராளுமன்ற அரசியலில் அணை கட்டி வைத்தவர்கள்.

தன்னால் கட்டுப்படுத்தவும் முடியவில்லை. தீர்க்கவும் முடியவில்லை என்ற நிலைமையில் தானும் சேர்ந்து உருவாக்கிய அரசியல் சிக்கலுக்கு இந்திரா பலியானார்.

இந்திரா காந்தி கொலை செய்யப் பட்டதால் தியாகியானார். அரசியல் பிரச்சனைக்கு கொலையைத் தீர்வாக்கியது சில சிக்கியர்களின் முதல் தவறு என்றால் அரசியல் ரீதியாக 1980-இருந்து 84க்குள் மீண்டும் செல்வாக்கிழக்க ஆரம்பித்த இந்திராவைத் தியாகியாக்கியது இரண்டாவது தவறு.

இந்திராவுக்குப் பின் பதவிக்கு வந்துள்ள ராஜீவின் வருகையால் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் என்ன? தியாகியானதில் எதிர்க் கட்சிகள் முற்றிலும் செயலிழந்து விட்டன. ராஜீவ் காந்தியின் வருகை ஒரு போலியான நம்பிக்கையைப் பரவலாக்கி விட்டது.

இந்திராவைப் போன்று சோஷலிச கோஷம் போடாமல் முழு மூச்சாக இந்தியாவை 21ம் நூற்றாண்டின் கேபிடலிசத்துக்குத் தயார் செய்யும் வேலையில் ராஜீவ் முனைந்திருக்கிறார். ஒரு பக்கம் போபால் விபத்து சர்வதேசக் கம்பெனிகள் மீது கோபத்தை உருவாக்கினாலும் நடைமுறையில் ஏராளமான கம்பெனிகள் இந்தியாவில் வேர் ஊன்ற ஆரம்பித்து விட்டன.

இந்த முறை 'மிடில் கிளாஸ்' ராஜீவின் பின்னால் சந்தோஷமாகக் கைகட்டி வலம் வருவதில் ஆச்சரியமில்லை. நாமும் மேல்தட்டுக்குப் போய்விட மாட்டோமா என்று ஏங்கும் இயல்புடைய நடுத்தர வகுப்பின் கனவுகளுக்குத் தீனி போடுவதில் ராஜீவின் அரசு திறமை படைத்ததாக இருக்கிறது.

ஆனால் 1975க்கும் 1985க்கும் இடையே இந்தியாவின் பிரச்சனைகள் தீர்ந்து விடவில்லை. வறுமைக் கோடு மேலும் அதிகமானவர்களின் தலைக்கு மேலே வந்து விட்டது. பஞ்சாபும், அசாமும் தீர்வுக்கு அப்பாற்பட்டவையாச இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. 1971ல் வந்ததேசச் சிக்கல் இருந்ததைவிட பிறும் மான்டமான சிக்கலாக இலங்கைத் தம்மீழர் பிரச்சனை இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இன்று உள்நாட்டு எம்ஜென்சி பிரகடனப்படுத்தப் படவில்லை. ஆனால் பல மாநிலங்களில் 'பிரொஹிபிட்டட் ஏரியாஸ்' சட்டமாக அது செயல்படுகிறது. மிசாவுக்கு பதிலாக தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டம்; சாதாரணத் தொழிலாளர்களை பாதிக்கும் அத்தயாவசியப் பணி பராமரிப்புச் சட்டம்; குண்டர்கள் சட்டம் என்பதாகப் பலக் கறுப்புச் சட்டங்களும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன.

ஆனால் 1975ல் இருந்து இப்போது இல்லாமல் போய் விட்டவையே, கவலைப்பட வேண்டிய விஷயங்களாகும். அன்றைய எதிர்க் கட்சிகள் இன்று உதிரிகளாக பலமிழந்து இருக்கின்றன. நாடு தழுவிய இயக்கங்களுக்கு பதிலாக வட்டார அளவில் தோன்றி வட்டார அளவிலேயே நகக்கப்படக்கூடிய இயக்கங்களே ஆங்காங்கு தெரிகின்றன.

இன்னும் ஏதாவது சுவசா
சட்டம் பாக்கியிருந்தா
'வெயிட' பண்ணைச் சொல்லு! ↘

↑ அடி சூப்பாநாடன்
காந்தன்
10-12-1975

எல்லாவற்றையும் விட இன்று இல்லாமற் போனது — பொது மக்களின் சுதந்திர உணர்வு. 75ல் 'கைகட்டி வாய் பொத்து' என்ற உத்தரவுக்கு முதலில் முறைத்து பிறகு பயந்து பணிந்த மனங்கள் இன்று ராஜீவின் புன்னகைக்கோ, எம்.ஜி.ஆரின் கையசைப்புக்கோ உடனடியாக சிரம் தாழ்த்தும் அவலமே நமது கவலை. கைகட்டி வாய் பொத்தினால் ஒன்றும் கேவலமில்லை என்று அவலமான வாழ்வை நியாயப்படுத்தும் மனப்பான்மை சமூகத்தில் பரவி வருவதே எதிர்கால ஆபத்து.

இன்று நம் மக்களை அடிபணிய வைக்க எம்ஜென்சி வேண்டாம். ஒரு வீடியோவே போதும்.

இதை மீறி சிந்திக்கும், செயல்படும் சிலர்தான் அடுத்த பத்தாண்டுகளின் அரசியலை நிர்ணயிப்பார்கள்.

20 அம்ச இலவசப் பயணம்!

இருபது அம்சத் திட்டத்தினால் யாருக்கும் பயன் இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும் மூன்று பேர் நிச்சயமாகப் பயனடைந்தார்கள்.

பீகாரில் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த சமூக சேவகர் மிஸ்ரா, டெல்லி யிலுள்ள பழைய அரசு அதிகாரி குஷி ராம், ஓரிஸ்ஸாவில் ஜென்டியூசி தொழிற்சங்கப் பிரமுகர் மொஹந்தி ஆகிய மூவரும் ஆந்திரா பாங்க்கின் இயக்குநர்களாக இருக்கிறார்கள்.

20 அம்சத் திட்டத்தின் கீழ் ஆந்திரா பாங்க் எப்படி கடன் வழங்கி வருகிறது என்பதை ஆராய் மூவரும் 'ஸ்டடி ரூ' புறப்பட்டார்கள்.

ஆந்திரா பாங்க்கின் 642 கிளைகளில் 507 கிளைகள் ஆந்திராவுக்குள்ளேயே இருக்கின்றன. ஆனால் மூப்பெரும்

ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆந்திர மாநிலத்தில் சுற்றிப் பார்த்தது ஆறு கிளைகளைத் தான்.

கேரளா தமிழ்நாடு, கர்நாடகம் முதலிய மாநிலங்களை சுற்றிப் பார்த்து விட்டு மூன்று பேரும் கொடுத்த ஒரு வாரச் செலவு பில் 20 ஆயிரம் ரூபாய். பாய்ண்ட்டுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வீதத்தில் பில் போட்டாற் போலிருக்கிறது.

பிறகு கோவா, மத்யப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம், டெல்லி, ராஜஸ்தான் அப்படியே சைடில் நேபாளத்துக்கு ஒரு குட்டி டிரிப் எல்லாம் போய் விட்டு வந்த மூவர் குழு கொடுத்த அறிக்கை என்ன தெரியுமா? 'எல்லாம் நல்லபடி நடக்கிறது'. எப்படிக்கண்டு பிடித்தார்கள் என்றால் - 'நாங்கள் அந்தக் கிளைக்குச்

சென்ற போது கடன் உதவி பெற்ற 4 பெண்கள் வந்திருந்தார்கள். கிராம மக்களை நமது வங்கி சென்றடைந்திருப்பதை நேரில் உணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தோம்.'

மூன்று பேரும் இந்த அறிக்கையை வழங்க எடுத்துக் கொண்ட சுற்றுப் பயண காலம் ஒரு வருஷம். தென்னிந்திய, செல்வுக்கான பில் தொகையை க்ளியர் செய்ய முடியாதென்று வங்கியின் டெபுடி ஜெனரல் மானேஜர் சீனிவாசராவ் என்பவர் மறுத்து விட்டார். மூவர் குழு வின் சுற்றுப் பயணம் ஒரு வேஸ்ட் என்று இவர் சொல்லி விட்டார். சீனிவாசனுக்கு ஜெனரல் மானேஜரிடமிருந்து மெமோ வந்திருக்கிறது.

“போர் முனைக்கு சென்றவர்கள் வென்றதுண்டு - வந்ததில்லை”

மலர்வு
30-10-1961

உதிர்வு
04-01-1985

நாட்ப்போரரான ரவிசேகரன்

யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் ஆண்டு மாணவனாக - நண்பர்கள் சூழ வளாகத்தினுள் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு புன்சிரிப்புடன் வரும் ரவிசேகரன் இப்போதும் என் கண்ணில் நிற்கிறான்.

பல்கலைக் கழகப் புகழுக வகுப்பில் மிக உயர்ந்த மதிப் பெண்களைப் பெற்றுப் பல்கலைக் கழகத்தினுள் அடியெடுத்து வைத்த ரவிசேகரன் திறமை யான மாணவனாக மினிர்வான் என்று, நானும் சகவிரிவுரையாளர்களும் மதிப்பிட்டி.

ருந்தோம். அறிவுக் கூர்மையும் தீட்சண்யமும் நிரம்பிய ரவிசேகரனுடன் கலந்துரையாடுவது ஆசிரியர்களாகிய எமக்கு மகிழ்ச்சி தரும் அநுபவமாகும். ஆனால் அவன் புத்தகப்படிப்புடன் நின்ற விட மாட்டான் என்பது வெகுவிரை விலேயே எனக்குப் புரிந்துவிட்டது.

ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தனையின் பாலில ஆட்சியும் தமிழ் மக்களின் விடுதலை உணர்வும் முனைப்புப் பெற ஆரம்பித்த காலம் அது. அனால் ஆயுத்தாங்கிய இயக்கங்கள் அப்பொழுதுசிறுசிறுதலை மறைவுக் குழுக்களாகவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. பரந்த மக்கள் பின்னணியை அவை அப்போது பெற்றிருக்கவில்லை. தமிழர் விடுதலைக் கூட்ட

ணியோ.ஜே.ஆருடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தது. மக்களின் தார்மிகக் கோபமும் ஓர் ஆக்கபூர்வமான அரசியற் போராட்ட வடிவம் பெற முடியாதிருந்தது. மக்களும் வீதிக்கு இறங்கி - அநீதியைத் தட்டிக் கேட்க இயலாது குமுறிக் கொண்டிருந்தனர். இக்கால கட்டத்தில் வெகு சனத்தளத்தில் மக்களை வழி நடத்த யாரும் இருக்கவில்லை. இந்தத் தலைமைக்கான வெற்றிடத்தை வெற்றிகரமாக இட்டு நிரப்பியவர்கள் தீவிரவாத யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்களாவர்.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் மீது ஜே.ஆர்.பிரயோகித்த அடக்குமுறை சிங்களப் பிரதேசத்துக்கும் ஓரளவு வியாபித்திருந்தது. ஆனால் காலங்காலமாகவே போராட்டப் பாரம்பரியமொன்றிற்கு உரிமை கோரியிருந்த தென்னி லங்கைச் சிங்கள மாணவ அணிகள் கூட ஜே.ஆரின் ஜனநாயக மறுப்பு நடவடிக்கைகளினால் அங்கிப் போய் மௌனமாகி விட்டன. பல சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக் காக மாத்திரமல்லாமல், நாடளாவிய பல பிரச்சினைகளில் கூட யாழ் மாணவர்கள் குரல் கொடுத்து வந்தனர்.

பொதுவாகவே பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தம்மைச் சூழவிருக்கும் பொது மக்களிலிருந்து கலாசார ரீதியாக அந்நியப்பட்டுப் போயிருப்பார்கள். சில சமயங்களில் அது பக்கமை உறவாகவும் தலைதூக்கும். ஆனால் யு.என்.பி. அரசாங்கத்தினால் கட்டவிழ்ந்து விடப்படும் அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு தமிழ் மக்கள் இலக்காகும் போது அவர்களுக்கு பொருளுதவி, ஆறுதல், நிவாரணம் வழங்குவதில் யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்ற பெருமை இக்கால கட்டத்து மாணவர்களையே சாரும்.

தூய அர்ப்பணிப்பு, தரிசன வீச்சு, சமூகப் பொறுப்புணர்வு ஆகிய பண்புகளோடு கூடிய ஒரு மாணவர் கருவூலமே யாழ் மாணவ சமூகத்தை இத்தகையதொரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் பொருந்திய பாதையில் இறக்கியது. இந்தக்கருவூலத்தின் மையத்திலிருந்து பணியாற்றியவன்தான் ரவிசேகரன். அமைதியாக, ஆர்ப்பாட்டமின்றி ஆனால் சுறுசுறுப்பாகப் பணி புரிவான். கூட்டு முயற்சியில் பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். எந்தப் பெரியதொரு வேலையையும் செய்து முடித்துவிட்டு

அலட்டிக் மகாளாமல் பின்னணி லேயே நின்று கொள்வான் எந்த இரு விஷயத்திலும் அவனது ஆளுமை தனியே துருத்திக் கொண்டு நிற்க மாட்டாது. மேடைகளையும் முன்னணியில் நிற்பதையும் ஒதுக்கிய அவன் புரட்சிகரப் போராளியின் மிக உன்னத செயற்பாடான - கூட்டுப்பாணியில் தனது சுயத்தை அழித்து திருப்தியுறும் பண்பை மிகையாகவே கொண்டிருந்தான். அந்தச் சின்ன வயதில் இத்தகைய பண்பு அவனுக்கு சித்தத்தைப் பார்சு கையில் இப்போதும் பிரமிப்பாகவே இருக்கிறது.

ரவிசேகரன் முதலாண்டு மாணவனாக இருந்த பொழுது பல்கலைக்கழக வளாகத்தினுள் மாணவர்கள் மத்தியில் அரசியல் பிரக்ஞையை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன் பல்வேறு தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் பற்றிய கருத்தரங்குகள், கலந்துரையாடல்களை ஒழுங்கு செய்ய ஆரம்பித்தான். இப்பணிகளில் 'பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் மட்டத்திலிருந்து நாளும் ரவிக்கு உதவி செய்வது வழக்கம் ஆனால் பல தடவைகள் அவன் பணி புரியும் அகர வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் நான் திணறியதும் உண்டு. ரவியையும் அவனது நண்பர் குழாமையும் பல்கலைக்கழகத் தீவிரவாத வட்டாரங்களில் நான் 'மரணப்படை' என்று பாசத்துடன் அழைப்பதுண்டு. எந்த வேலையை ஒப்படைத்தாலும் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து அதைச் செய்து முடித்து விட்டுத்தான்' மறு வேலை பாசப்பார்கள். வளாகத்தினுள் ரவியும் அவனது நண்பர்களும் மரங்களினடியில், மாணவர் சிற்றுண்டிச் சாலையில் உட்கார்ந்து எதையாவது திட்டமிட்டு விவாதித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

விடுமுறை காலங்களில் கூட மரணப்படை' வளாகத்தில் ஏதாவதொரு 'பிரொக்ஜெக்ட்டி'ல் ஈடுபட்டுக் கொட்டிடுக்கும். எனக்கும் கூட ரவியையும் அவனது நண்பர்களையும் சந்தித்துப் பேசினால்தான் பல்கலைக்கழகத்திற்கே சென்று வந்த திருப்தி ஏற்படும்.

1981ம் ஆண்டு கிளி நொச்சிப் பிரதேசம் முழுவதும் வெள்ளத்தில் மூழ்கிய பொழுது வெள்ள நிவாரணப் பணியில் இவன் சிரத்தையோடு பாடுபட்டதை இவனோடுழைத்த நண்பர்கள் மட்டுமே அறிவர். 1983 மே மாதம் யாழ்ப்பாணம் கந்தர்மடத்தில் சிங்கள ராணுவத்தினரின் நாசகார நடவடிக்கைகளால் எரிந்தழிந்து போன ஏழைமக்களின் வீடுகளை புனர்நிர்மாணம் செய்வதிலும் ரவிசேகரனும் முன்னின்றான்.

நிறவெறி தலைவிரித்தாடும் தென் ஆபிரிக்கச் சட்டத்திற்கு நிகரான பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் ஸ்ரீலங்கா அரசினால் தமிழருக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்டபோது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உட்பட்ட எந்த ஒரு கட்சியும் அதற்கு எதிரான எதிர்ப்பியக்கத்தைக் கட்டியெழுப்ப முன்வரவில்லை. நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் இராணுவ முகாம்களில் சித்திரவதை செய்யப்படுவதற்கு அனுசரணையாக இருந்த இச்சட்டத்தைத் தட்டிக் கேட்க முன்வந்தவர்கள் யாழ்பல்கலைக்கழக மாணவர்களேயாவர். விமலராஜா என்ற யாழ்பல்கலைக்கழக மாணவன் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் இராணுவ முகாமில் சித்திரவதை செய்யப்படுவதை எதிர்த்து மாணவர்கள் தொடுத்த போராட்டம் வெற்றியில் முடிந்தது. எதிர்ப்பேகாட்டாமல் நகங்கிப் போயிருந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மாணவர்கள் விமலராஜாவை விடுதலை செய்யும்வரை நடாத்திய உறுதியான உண்ணாவி ரதப் போராட்டம் சிங்கள அரசைக் கூடச் சற்றுத் தளரச் செய்துவிட்டது. அம் முறை விமலராஜாவும் அவருடன் வேறு பத்துப் போராளிகளும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இப்போராட்டத்தை நடத்துவதில் ரவிசேகரன் தீவிரமாக உழைத்திருக்கிறார்.

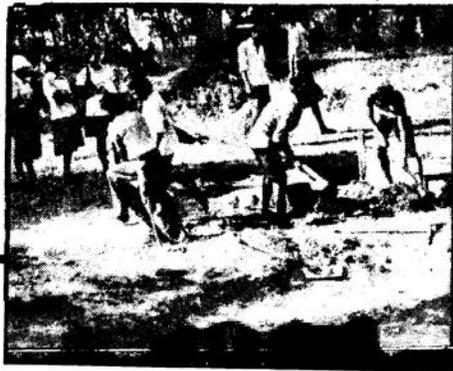
இதே பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின்கீழ் மத குருமார்கள், மருத்துவர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட பொழுது, அதற்கெதிராக ஆயிரக்கணக்கான பொது மக்கள், பாடசாலை மாணவர்கள் ஆகியோரை வீதிகளில் இறக்கி எதிர்ப்பு ஊர்வலங்கள், உண்ணாவி ரதப் போராட்டங்கள் என மாதக்கணக்கில் ரவியும் அவனது நண்பர்களும் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர். தமிழ் மக்கள் தமிழீழ விடுதலையையும், விடுதலைப் போராளிகளையும் மாணசீகமாக நேசித்து வந்துள்ளனர். ஆனால் இந்த ஜனநாயக ரீதியிலான போராட்டங்களே வெகுஜன மட்டத்தில் இம்மாதிரி ஆதரவைப் பகிரங்கப்படுத்தி அதற்கொரு வடிவம் கொடுத்தது. அத்துடன் எல்லாத் தமிழ் மக்களும் தமிழீழப் போராட்டத்திற்கு அட்டியின்றித் தமது ஆதரவை வழங்கும் நிலைமையை

யும் உருவாக்கியது. இப்போராட்டங்களில் ரவிசேகரன் இரவு பகல் பாராது உழைத்தான் என்ற செய்தியை நண்பர்கள் மூலமறிந்தபொழுது, 'இவனில்லாமல் வேறு யார்?' என்று என் மனம் எண்ணியது.

சாதாரணமாகவே நிறைய வாசிக் கும் ரவி தான் பற்று வைத்த விடுதலைப் பாதை காரணமாக நவீன கெரில்லாப் போர்கள், பிற நாட்டின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள், குறிப்பாக இன்று ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்காவில் நிகழும் ஆயுதந்தாங்கிய போராட்டங்கள் பற்றி மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் வாசிப்பான். இவற்றைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்யவும் பேரார்வம் கொண்டிருந்தான். "தளிர்" என்ற தரமான அரசியல் சஞ்சிகை பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளிவர முக்கியக் காரணமாக கவிருந்த ரவி வேறும் பல புரட்சிகர நூல்களை வெளியிட உந்துகோலாய் இருந்துள்ளான். ரவியினுடைய எல்லாப் பணிகளிலும் பிரசுர வேலைகளைத் தான் அவனுக்கு நெஞ்சுக்கு நிறைவு தரும் பணியாக இருந்திருக்கிறது.

ஜெயவர்த்தனே அரசின் பாசிலப் பிடி நன்கு இறுகிய பின் எந்த விதமான ஜனநாயகப் போராட்டத்திற்கும் இடமில்லாது போன பின்பு தனது பல்கலைக்கழகக் கல்வியைக் கைவிட்டு விட்டு தமிழீழ விடுதலைப் பலிகளின் தீவிர ஆதரவாளனானிருந்த ரவிசேகரன் முழுநேர உறுப்பினனாக இயங்கத் தொடங்கினான். வாட்டசாட்டமான உருவத்தைப் பெற்றிருந்த ரவி, மிகுந்த பெலசாலி. ஆனால் ஆஸ்த்துமாவிலும் மூல வியாதியாலும் அவஸ்தைப் படுபவன் என்று அவனைப் பார்த்து யாரும் சொல்ல முடியாது. நோய் என்று இயக்க வேலைகளைப் பாதிக்க விடமாட்டான். உடல்நிலை எப்படி இருந்தாலும் 25-30 மைல்கள் சைக்கிளில் போய் அரசியல் வேலைகள் செய்து திரிவதில் வல்லவன்.

ஆயுதப் போராட்டம் பற்றியும் தேசிய விடுதலைப் பற்றியும் இவன் கொண்டிருந்த அறிவார்த்தமான கருத்துக்கள் வெறும் புத்தகப் படிப்பில் மட்டுமே கருக்கொண்டவை அல்ல; அனுபவ வெண்கூட்டில் பிறந்தவை. இடையிலே அவன் ஈழத்திலிருந்து சென்னை வந்திருந்தபோது விடுதலைப் போராட்டத்தின் நடைமுறையில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளை அவன் என்னுடன் விஸ்தாரமாக விவாதித்தான். ஆயுதங்கள் ஏந்துவதால் 'மட்டுமே ஒருவன் புரட்சியாளனாகி விட முடியாது என்பதைத் திட்டவாட்டமாக நம்பி வந்தான். அறிவுபூர்வமாக போராளிகளையும் மக்களையும் புரட்சி

கா அரசியல் மயப்படுத்தும் முக்கியத் துவம் பற்றி பேசினான். வெறுமனே ராணுவத் தாக்குதல்களுக்கு விளக்கம் தரும் விவகாரமாக அரசியல் அமைந்து விட்டது என்று மனப் நொந்து போயிருந்தான். இந்த வகையில், ஒரு புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்ற ஒரு கெரில்லாப் பேராளி அரசியல், இராணுவ அம்சங்கள் இரண்டும் ஒருங்கேயமையப்பட்ட ஆளுமையுடையவரை இருக்க வேண்டும் * என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினான் ரவிசேகரன்.

விரைவில் இவன் ஸ்ரீலங்கா, இரா வத்திரால் தேடப்படும் பட்டியலில் ஒருவனானான். இயக்கத்துடன் கொண்ட கொள்கை முரண்பாடு காரணமாக இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறிய போதிலும் தொடர்ந்தும் தன் வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்குடன் தமிழீழ மண்ணிலேயே உலவி வந்தான்.

சிங்கள இராணுவத்தால் தேடப் பட்டவரைக்-சுற்றி வளைக்கப்பட்ட நிலையில் சயனைட் விஷத்தை அருந்தி ரவிசேகரன் சாவைத் தழுவிக்கொண்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டு நான் திகைத்துப் போனேன். இந்த நல்லவனின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாத தொன்று.

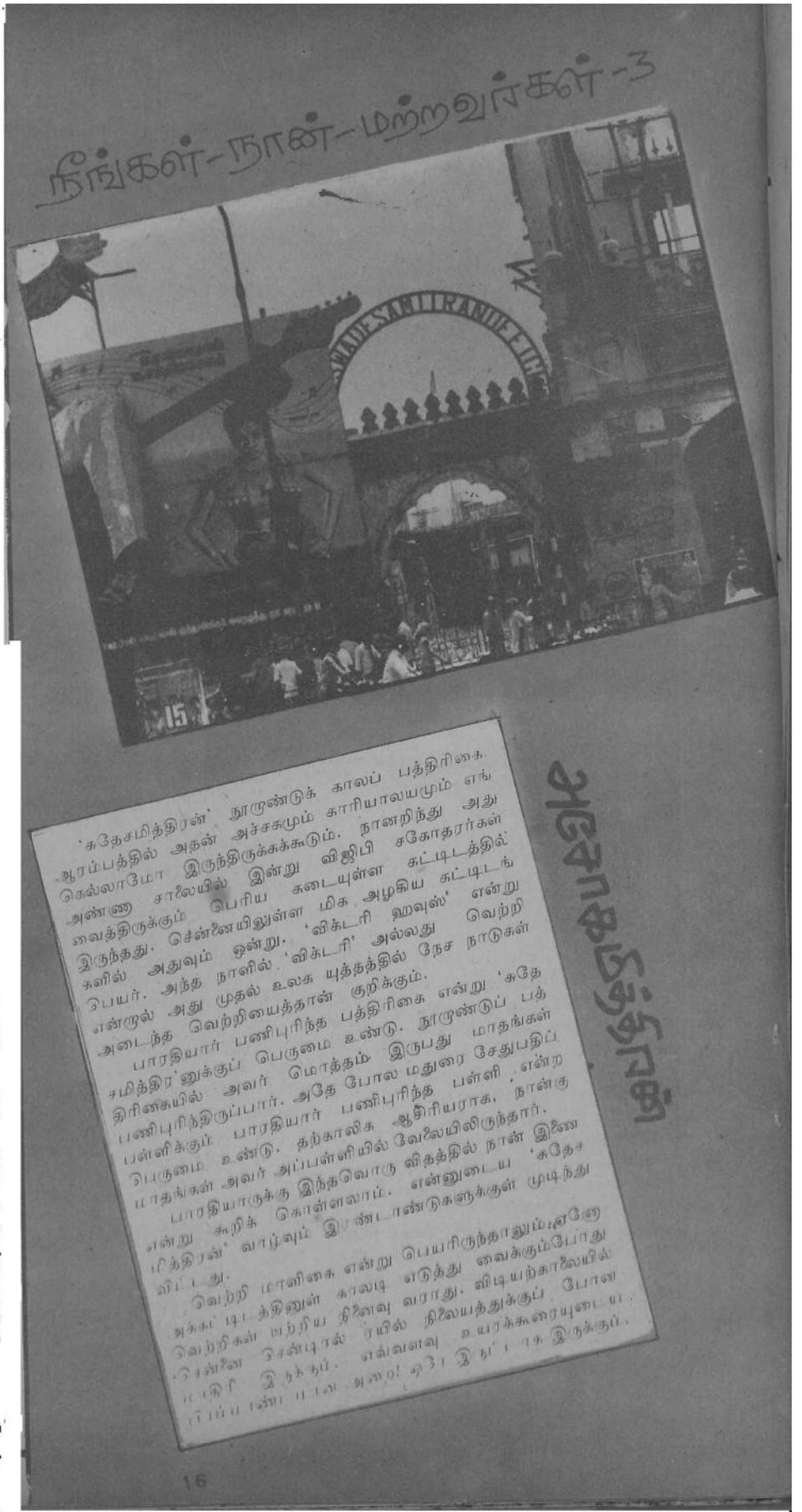
ரவிசேகரன் வீரமரணம் அடைந்த பொழுது வேறெந்தப் போராளியையும் விடச் சகல ஈழ விடுதலை இயக்கங்களும் அவனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தியமை வேறுபட்ட இயக்கத் தோழர்களுடன் அவன் கொண்டிருந்த நல்லுறவைப் புலப்படுத்துகிறது.

மாதகல் என்ற கடற்கரைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இந்த இருபத்துநாலு வயதுப் போராளியின் மரணம் நெஞ்சை உலுக்குவது.

“போர்முனைக்குச் சென்றவர்கள் அவன்றதுண்டு - வந்ததில்லை” என்ற பெர்னாண்டோ பிரெசிடன் கவிதை வீரர்களால் யாழ் பல்கலைக்கூடம் மாணவர்கள் இந்த ஈழப் போராளிக் குப்பொருத்தமாக அஞ்சலி செய்திருக்கிறார்கள்.

ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுபட்டுப் போராட வேண்டும் என்பது ரவிசேகரனின் போரணையாக இருந்தது. ரவிசேகரனின் இந்த ஆணை தனி மனிதன் ஒருவரின் ஆணை அல்ல. கம்பத்திழைக் கண்ணாடியில் உயரூயர் ஈழத்தில் இந்த இனப் பாடுகளை எப்போது நிற்கும் என்று தவிக்கும் தமிழக பக்களின் ஆணை. இந்த ஆணை எப்போது நிறைவேறும்?

— டி. தியானந்தன்

‘சுதேசமித்திரன்’ நூற்றுக்கு காலப் பத்திரிகை ஆரம்பத்தில் அதன் அச்சகமும் காரியாலயமும் எங் கெல்லாமோ இருந்திருக்கக்கூடும். நானறிந்து அது அண்ணா சாலையில் இன்று விஜிபி சகோதரர்கள் வைத்திருக்கும் பெரிய கடையுள்ள மிக அழகிய கட்டிடம் இருந்தது. சென்னையிலுள்ள மிக அழகிய கட்டிடம் களில் அதுவும் ஒன்று. ‘விக்கடரி ஹவுஸ்’ என்று பெயர். அந்த நாளில் ‘விக்கடரி’ அல்லது வெற்றி அடைந்த வெற்றியைத்தான் குறிக்கும். நூற்றுக்குப் பாரதியார் பணிபுரிந்த பத்திரிகை என்று சுமீத்திரனுக்குப் பெருமை உண்டு. நூற்றுக்குப் பத்திரிகையில் அவர் மொத்தம் இருபது மாதங்கள் பணிபுரிந்திருப்பார். அதே போல மதுரை சேதுபதிப் பெருமை உண்டு. தற்காலிக ஆசிரியராக, நான்கு மாதங்கள் அவர் அப்பள்ளியில் வேலையிலிருந்தார். பாரதியாருக்கு இந்தவொரு விதத்தில் நான் இணை என்று கூறிக் கொள்ளலாம். என்னுடைய ‘சுதேசமித்திரன்’ வாழ்வும் இரண்டாண்டுகளுக்குள் முடிந்து விட்டது. வெற்றி மாளிகை என்று பெயரிருந்தாலும், எனவே அக்கட்டிடத்தினுள் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது வெற்றிகள் பற்றிய நினைவு வராது. விடியற்காலையில் சென்னை சென்டினல் ரயில் நிலையத்துக்குப் போன பத்திரி இரத்தம். எவ்வளவு உயர்க்கரையுடைய பரிப்பணப் பான அரை ஓசி இரத்தம் இருக்கும்.

அனாதாசாமிநாதன்

அவமானப்
பக்கங்கள்

துப்பாக்கிச் சூட்டில் இறந்த ஆறு பேர்

மல்லாந்த மண்ணின் தர்ப்ப
வயிறெனத் தெரிந்த கீற்றுக்
குடிசைகள் சாம்பற் காடாய்ப்
போயின

புகையோடு விடிந்த போதில்
ஊர்க்காரர் திரண்டு வந்தார்
குருவிகள் இவைகள் என்றார்
குழந்தைகள் இவைகள் என்றார்
பெண்களோ இவைகள்? காலி
கன்றுகள் இவைகள் என்றார்
இரவிலே பொசுக்கப்பட்ட
அனைத்துக்கும் அஸ்திகண்டார்
நாகரீகம் ஒன்று நீங்க

—ஞானக்கூத்தன்

(கீழ்வெண்மணி அரிஜனங்கள் எரிக்
கப்பட்டது பற்றி எழுதிய கவிதை)

ஆப்பாக்க ஆட்டல்
 இறந்த ஆறு மீனவர்கள்
 குடும்பங்கள்

புத்த மகாநங்குல துமமாநு

எம்.ஜி.ஆர். கொடுத்த
 உதவிப்பணத்தைப் பெற
 அயிர்தையா குடும்பம்
 மறுத்துவிட்டனர்

படங்கள் : ஸ்ரீ பராசக்தி ஸ்டூடியோ, நாகர்கோவில்.

மண்டைக்காடு துப்பாக்கி சூட்டில் ஆறு மீனவர்கள் இறந்ததைப்பற்றி விசாரிக்க உதவி ஆசிரியர் கிருபாசங்கர் அங்கே சென்றார். அவர் அங்கே இருந்தபோது கூட தொடர்ந்து கன்யாகுமரி மாவட்டத்தில் ஆர்.எஸ்.எஸ். கிறிஸ்தவர்கள் மோதல் நடந்துகொண்டிருந்தன.

கிருபாசங்கர் சென்றபோது அவர் எங்கே செல்வதா னாலும் அவர் உயிருக்கு அவரே பொறுப்பு என்று உயர் போலீஸ் அதிகாரிகள் சொல்லிவிட்டார்கள். இதை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போகும்படி வேறு சொன்னார்கள். அதற்கு முன்பு அங்கு வந்துசென்ற பல்வேறு பத்திரிகை யாளர்கள் மீனவர் குடும்பங்களுக்கு உள்ளே வரவில்லை என்று மீனவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

கன்யாகுமரி மாவட்டத்தில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பிறகு அமைதி நிலவுவதாக அரசாங்கம் கூறுவது உண்மையல்ல. எந்த நிமிடமும் எதுவும் நிகழலாம் என்ற நிலைமை தான் இந்த இதழ் வெளியாகிறபோது கூட நிலவுகிறது.

வன்முறைகளைத் தூண்டுமள விற்கு நகர் முழுவதும் சுவ ரொட்டிகள், நிறைய பஸ் களின் பக்கவாட்டிலும், முன்பு பக்க கண்ணாடியிலும் 'ஓம்' என்ற எழுத்தும், சிலுவை சின்னங்களும் இந்துக்களின் இலட்சியம் கிறிஸ்தவர்களை ஒழிப்பதே பாவாடை சர்மியார்கள் ஒழிக் ஆர்.எஸ்.எஸ். வாழ்க், பைபிள் எங்கள்-உயிர் - கீதை எங்கள் மயிர் வெறிபிடித்த நாய்களை (ஆர்.எஸ்.எஸ்.) நாட்டில் வளர்ப்பது நல்லதல்ல, வேதம் என்பது குது நிறைந்தது போன்ற வாசகங்களும் எழுதப் தப்பட்டிருந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் மக்கள் மத்தியில் அச்சம் நிறைந்த ஒரு கொந்தளிப்பான சூழ்நிலை.

நாகர்கோவிலிருந்து 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள மண்டைக்காட்டில் பகவதி அம்மன் ஆலயத்தில் ஆண்டுதோறும் மாசி கொடை திருவிழா பத்து நாட்கள் நடைபெறுகிறது. இந்த விழா

வுக்கு குமரி மாவட்டத்தின் எல்லா ஊர்களில் இருந்தும் குறிப்பாக கேரளாவிலிருந்து நிறைய பக்தர்கள் வருவார்கள். சபரிமலைக்குப் போவது போல பெண்கள் இருமுடி கட்டுகளுடன் சரணம் தா தேவி; பூதம் தா தேவி' என்று சொல்லிக்கொண்டு தேவி தரிசனத்துக்காக திரண்டு வருவார்கள்.

மண்டைக்காடு கோவில் சுமார் 300 வருடங்களுக்கு முன்பு தோன்றியதாம். குமரி மாவட்டத்தின் முக்கிய தேவி கோயில்களில் ஒன்றாக இதை இவ் வூர் மக்கள் கருதுகிறார்கள். இங்கு மூல விக்கிரகம் கிடையாது. சுமார் 35 அடி சுற்றளவும் பல கிளைகளைக் கொண்டது மான பெரிய புற்றுதான் கோயில் விக்கிரகமாக அமைந்து இருக்கிறது.

இந்தக் கோவிலையொட்டி ரோட்டுக்கு மேற்கேயுள்ள புதூர் கிராமத்தில் ஒரு கிறிஸ்தவர் ஆலயம் இருக்கிறது. குருசடி என்று அழைக்கப்படும்

இந்த ஆலயத்துக்கும் பகவதி அம்மன் ஆலயத்துக்கும் இடையில் சுமார் இரண்டு பர்லாங் தூரம் இருக்கும். குருசடிக்கு முன்புறம்தான் ஏவிஎம் கால்வாய் உள்ளது. பகவதி அம்மன் ஆலயத்திற்கு வரும் பக்தர்கள் கடலிலும், இந்தக் கால்வாயிலும் நீராடுவது வழக்கமாம்.

மண்டைக்காடு தேவியையும் குருசடி தேவமாதாவையும் சகோதரிகளாகக் கருதி இது நாள்வரை இரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் எந்த வித பாகுபாடுமின்றி கும்பிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். மேலும் மண்டைக்காடு தேவியை தரிசிக்க வரும் பக்தர்கள் கடற்கரையையொட்டியுள்ள குருசடிக்குச் சென்று முதலில் காணிக்கை செலுத்துவார்களாம். அந்த அளவுக்கு பரஸ்பர மனப்பான்மை மத வேறுபாட்டை மறைக்கச் செய்திருக்கிறது.

பகவதி அம்மன் ஆலயத்தைப் போல இந்த ஆண்டு குருசடியை வண்ண விளக்குகளால் அலங்கரித்து ஒலிபெருக்கியை கட்டியிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு இதுபோல அலங்காரம் செய்யப்படவில்லையென ஹிந்துக்கள் தரப்பில் சொல்லப்படுகிறது. பகவதி அம்மன் கோயில் ஒலிபெருக்கியும் புதூர் கிராமத்தையே நோக்கி ரோடு முனைவரை கட்டப்பட்டிருந்தது. விழா தொடங்கிய முதல்நாள் அதாவது பிப்ரவரி 28ந் தேதி குருசடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கியை நிறுத்தக்கோரி அம்மன் ஆலயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போலீஸ் அதிகாரிகளிடம் முறையிட்டிருக்கின்றனர். போலீஸ் அதிகாரி கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க உடனே நிறுத்தப்பட்டதாகவும் சில மணி நேரங்கழித்து மறுபடியும் பயன்படுத்தியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இது குறித்து இரு தரப்பினருக்கு வாய்ச்சண்டை ஏற்பட்டது.

அன்று இரவு இந்துக் கடவுள் களின் படங்களை விற்றுக் கொண்டிருந்த முட்டை வியாபாரி ஒருவரை மீனவர்கள் தாக்கியதாக சொல்கிறார்கள். அன்றைய நிகழ்ச்சி ஒரு வழியாக அத்துடன் முடிந்தது.

மறுநாள் மாலை அதாவது மார்ச் 1ந்தேதி பகவதி அம்மன் கோயில் ஒலிபெருக்கியை புதூர் கிராமத்தை நோக்கி சத்தமாக வைத்ததாகவும் பதிலுக்கு மாதாகோவில் ஒலிபெருக்கியை பகவதி கோயில் நோக்கி சத்தமாக வைத்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் கொல்லத்திலிருந்து வந்த ஏழு பக்தர்கள் (பெண்கள்) காணவில்லையென்று ஹிந்துக்கள் தரப்பில் கூறவே மணவாளக்குறிச்சி சப்-இன்ஸ்பெக்டர் முருகேசன் மீனவர் பகுதிக்கு சென்றுள்ளார். ஏற்கனவே இப்பகுதியில் உள்ளவர்களை இவருக்குப் பிடிக்காது என மீனவர் தரப்பில் கூறப்படுகிறது. அங்கு உள்ள சிலரை அடித்ததால் பதிலுக்கு அவரை மீனவர்கள் தாக்கியிருக்கிறார்கள்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தாக்கப்பட்ட செய்தி கேட்டதும் பாதுகாப்புக்கு நின்றிருந்த போலீஸார் மீனவர்களை நோக்கிச் சுட்டார்களாம். துப்பாக்கிச் சூடு நடத்துவதற்கு முன்னால் தடியடி பிரயோகமோ கண்ணீர் புகையோ எதுவுமே செய்யப்படவில்லையென சொல்லப்படுகிறது. துப்பாக்கிச் சூடு நடந்தபோது சம்பவம் நடந்த இடத்தில் காவல்துறையின் உயர் அதிகாரிகளோ, கலெக்டரோ, சப்-கலெக்டரோ யாரும் இல்லையாம். ஐம்பது ரவுண்டுக்கு மேல் சுட்டதாக அப்பகுதி மக்கள் கூறுகிறார்கள். துப்பாக்கிச் சூடு நடந்தபோது சுடவேண்டாம் என்று ஒரு இன்ஸ்பெக்டரின் காலிப் பிடித்து கெஞ்சிய ஒரு மீனவரை சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் எட்டி உதைத்ததாக ஒரு மீனவர் குறிப்பிட்டார். மேலும் துப்பாக்கியால் சுட்டபோது சில மீனவர்கள் வேட்டையை அவிழ்த்துக் காட்டியதாகவும், சிலர் சட்டையைக் கழட்டி நெஞ்சைக் காட்டியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. சில போலீஸ்காரர்கள் தங்களுடைய துப்பாக்கியில் ரவை தீர்ந்ததும் நின்று கொண்டிருந்த போலீஸ்காரரின் துப்பாக்கியை பிடுங்கி தொடர்ந்து சுட்டதாகவும் சிலர் குறிப்பிட்டார்கள்.

துப்பாக்கிச் சூடு நடத்திய சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் ஆர்.எஸ்.

எஸ். இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும், துப்பாக்கிச் சூடு நடைபெறுவதற்கு முன்பு சந்தரம் பிள்ளை என்பவரின் வீட்டில் விருந்து நடந்ததாகவும் அதில் மணவாளக்குறிச்சி, குளச்சல் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் கலந்து கொண்டதாகவும் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்.

மதுராஜ் சுவாமி மதுராஜ்

வெள்ளிமலை ஸ்ரீ விவேகானந்தா மந்திரி தலைவர் சுவாமி மதுராஜ் மகராஜ் கூறியது :

“ மிக முக்கியமான தேவஸ்தானம் இது. ஜாதி மத பேதமில்லாமல் எல்லா ஏழைகளும் பெரியோர்களும் வருவார்கள். நாற்பத்தாறு வருஷமா ஹிந்து சமய மாநாடு நடக்கிறது. திடீரென்று அசம்பாவிதம் நடக்கக் காரணம் வேறு யாருமில்லை. ஏழை மக்களிடத்தில் ஆசை வார்த்தை காட்டி ஒன்றுமறியாத ஹிந்துக்களை மதமாற்றம் செய்ய கிறிஸ்தவர்கள் முயற்சிப்பது தான். போனவருஷமே அத்துமீறி கோயிலினுள் வந்து துண்டுப் பிரசரம் விநியோகித்தார்கள். அதைப் போல இந்த வருஷமும் கடற்கரைக்கு யாரும் குளிக்க வரக்கூடாது என்று முன்கூட்டியே பக்தர்களை மிரட்டியிருக்கிறார்கள். கொடியேற்றம் அன்று கேரளத்திலிருந்து பெருவாரியான ஆண்களும் பெண்களும் வந்தார்கள். சுடற்கரையில் நீராடிக் கொண்டிருந்த பெண்களை கையைப் பிடித்து இடித்து மானபங்கப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மேலும் இரண்டாயிரம் பேர் சுட்டமாக சேர்ந்து கோயிலுக்கு முன்னால் உள்ள கடைகளை சூறையாடியும், மறைப்பாக வைத்திருந்த தட்டிகளையும் தீயிட்டு கொளுத்தியிருக்கிறார்கள். பெண்களை காப்பாற்றப் போன போலீஸ்காரர்களை அரிவாளால் தாக்கியிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே சொல்லப்போனால் போலீஸார் வேறு வழியில்லாமல் தங்களையும் அம்மன் ஆலயத்தையும் அந்த வன்முறை சுட்டத்திடமிருந்து காப்பாற்றத்தான் துப்பாக்கியால் சுட்டார்கள். எப்படியாவது அந்தக் சுட்டத்துக்கு

கோயிலை தகர்க்க வேண்டுமென்பதுதான் நோக்கம். அது நடக்கவில்லை, அவ்வளவுதான். துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தவேண்டிய அவசியம் ஏன் வந்தது? அதற்கு முன்னர் அவசர மணி அடித்து கூட்டத்தைக் கூட்டினார்கள். ‘கிறிஸ்தவர்களே அணி திரண்டு வாருங்கள்; மொத்தமாக வாருங்கள்; காவல்துறையினரைக் கண்டு அஞ்சாதீர்கள். நம்மை நாமே காத்துக் கொள்வோம்’ என்று ஸ்பீக்கரில் சொன்னது எங்கள் கோயில் வரை கேட்டது. ஹிந்துக்கள் ஒற்றுமை இன்னும் வலுப்பெறவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசை.

பிஷப் ஆரோக்கியசாமி

என்னைப் பொறுத்தவரை இது தேவையில்லாத ஒரு துப்பாக்கிச் சூடு என்கிறார் கேரட்டாறு ஆர்ச் பிஷப் ஆரோக்கியசாமி. இருதரப் பினருக்கு மோதல் என்றால் சேதங்களும் இருதரப்பினருக்கும் தானே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்? மீனவர்கள் திரண்டு வந்து பகவதி அம்மன் கோயிலில் புகுந்ததாக கூறுகிறார்கள். ஆனால் துப்பாக்கிச் சூடு நடந்ததும் கிறிஸ்தவர்கள் பலியாக்கி பிரேதங்கள் கிடந்ததும் குருசடி உள்ள எங்கள் பகுதியில் தான். கடைகளை சூறையாடியதாகச் சொல்வதும், பந்தலுக்கு தீ வைத்ததாகச் சொல்வதும் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பிறகு போலீஸ் Evidenceக்காகச் செய்தது. இன்று இவ்வளவு பெரிய கொந்தளிப்புக்கும் பிறகு எல்லாரையும் நாங்க தானே சமாதானப்படுத்தி சுட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம். ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தது என்றால் பேரலிஸ்காரர்கள் எங்களிடம் வந்து சொல்லியிருக்கலாமே? துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தி ஆறு உயிர்களை பலி வாங்கவேண்டிய அவசியம் எதற்கு வந்தது? புதூர் கிராமத்தில் 1700 பேர் இருப்பார்கள். அதில் 600 அல்லது 700 பேர் பெண்கள். கூட்டம் கூடியது என்பது கூட துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு பிறகுதான். குருசடியில் எப்போதுமே மாலை வேளையில் ஜெபம் செய்வது

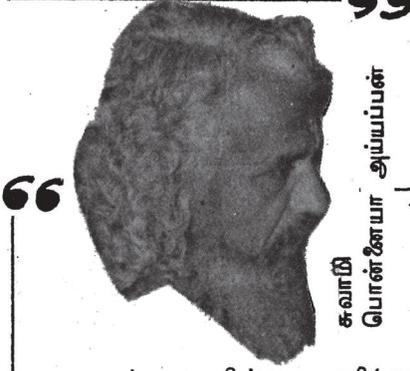
வழக்கம். இதை அத்துமீறி போலீஸ் தடுக்கவே கேட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்பீக்கர் வைத்து தொந்தரவு செய்தால் சட்டப்படி என்ன செய்யவேண்டும்? லைசன்ஸையோ, ஸ்பீக்கரையோ பறிமுதல் செய்யவேண்டும். அல்லது சம்பந்தப்பட்டவரை கைது செய்ய வேண்டும். துப்பாக்கி குண்டு நடத்தியவர்களில் இரண்டு சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் Probationary periodல் இருப்பதாகக் கூட தகவல் வந்தது. போலீஸ் துப்பாக்கி குண்டு செய்தது தவறு; அதிகப் பிரசங்கித்தனமானது என்று சொன்னால் ஆர்.எஸ்.எஸ்.க்கு ஏன் கோபம் வருகிறது. போலீஸ்காரரை பதிலுக்கு தாக்கியதாக சொல்கிறார்களே? எந்த போலீஸ்காரராவது ஆபத்தான நிலைமையிலே இருக்காரா? ஒரு போலீஸ்காரராவது செத்தாமே நம்மதியா இருக்கும். தவறாக நினைக்கவேண்டாம். அவ்வளவு வெறுப்பு. ஆர்.எஸ்.எஸ்.என். தூண்டுதல் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. கிறிஸ்தவர்கள், ஹிந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் ஒரே சகோதரர்களாகத்தானே இந்த மாவட்டத்து மக்கள் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். திடீரென்று பிரிவினை உணர்ச்சி வரக் காரணம் என்ன? ஒரே அடிப்படையாக காரணம் நடந்து முடிந்த ஹிந்து எழுச்சி மாநாடுதான். ஹிந்து மத தீவிரவாதிகளின் கேவலமான செய்கைகள்தான். மாநாட்டில் கிறிஸ்தவர்களை கேவலமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, மாநாடு முடிந்ததும் வேண்டுமென்றே இந்த வழியாக வந்து பாவாடை சாமியார்கள் ஒழிக என்று கேலி செய்து கோஷம் போட்டார்கள். நாங்கள் கூடத்தான் சகோதரர் தினகரனை வைத்து திருச்சபை விழா நடத்தினோம். பிற மதத்தினரை தாக்கிப் பேசினோமா? ஹிந்து மத மாநாடு என்றால் மதத்தின் பெருமைகளை வழிபாடுகளைத் தானே பேசவேண்டும்? இன்று கூட எங்கள் இன்ஸ்டிடியூட்டில் எத்தனையோ ஹிந்து ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் எங்களில் ஒரு வராகத்தான் பார்க்கிறோம்.

இன்றொரு விஷயம் புதுசு புதுசா பின்னையார் சிலை திடீர் திடீர்னு வருது. உடனே பந்தல், மைக், பஜனை. யாருக்குத் தான் கோபம் வராது? தக்கலை அருகில் மணலி என்ற பகுதியில் ஏற்கனவே எங்கள் கோயில் உள்ளது. அதற்குப்

பக்கத்தில் இப்போது ஒரு பின்னையார் சிலையை வைத்திருக்கிறார்கள். கலெக்டர் தலைமையில் நடந்த சமா தானக் கூட்டத்தில் உயிர் நீத்த அறு பேருக்கும் இரங்கல் தீர்மானம் கொண்டு வந்து இரண்டு நிமிடம் மௌனம் அனுஷ்டித்தால் அதை அவமரியாதை செய்து வெளி நடப்பு செய்தார்கள். மனிதாபிமான உணர்வு கூட ஹிந்து மதத்தை விட்டுப்போய் விட்டதா? இதைக் கண்டித்து நான் ஹிந்து என்று சொல்லவே வெட்கப்படுகிறேன்' என்றார் சசிந்தரத்தைச் சேர்ந்த கோபிநாத் என்பவர்.

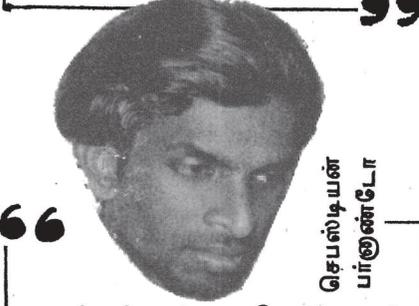
அரசு எதையும் செய்யலாம், சமாளித்து விடலாம் என்று நினைப்பது தவறு. சம்பவம் நடந்து பத்து நாட்களுக்கு மேலாகியும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை திட்டமிட்ட ஏற்பாடு இது. ஏன் நம்ப சி.எம். வளர்த்துக்கிட்டே போறாரு? அர்த்தம் புரியவில்லை. துப்பாக்கி குட்டுக்குப் பின்னரும் கோயிலில் ஒரு வாரமாக தினமும் மாலையில் மாநாடு என்ற பெயரில் எவ்வளவு கேவலமாக எங்களைப் பேசி வருகிறார்கள் என்பதை நன்றாகக் கவனித்து வரவேண்டும்.

வந்த ஹிந்துக்களைப் பார்த்தும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு பயம் வந்துவிட்டது. இனி எதுவும் செய்ய முடியாது என்ற நிலை வரவே எப்படியாவது இந்த ஆண்டு மண்டைக்காட்டு அம்மன் திருவிழாவை நடத்த விடக்கூடாது என்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு வன்முறையில் இறங்கினார்கள். வேறொன்றுமில்லை. இதுதான் அவர்களுடைய உள்நோக்கம். ஹிந்து கிறிஸ்தவர் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் சகோதர உணர்வோடுதான் போகி வருகிறோம். என்று சொல்வதெல்லாம் சுத்தப் பொய், கட்டுக் கதை, ஹிந்துவின் ரத்தத்தை குடிப்பதற்காகவே சகோதரராக பழகுவதைப் போல நடிக்கிறார்கள். ஏழை ஜனங்களின் வறுமை நிலையை தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டு அவனுக்கு அரிசி, கோழியைக் கொடுத்து மதம் மாற்றப் பார்க்கிறார்கள். இதற்காக அவர்களுக்கு எக்கச்சக்கமாக வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் கிடைக்கிறது. ஏமாந்து கொண்டிருந்த ஹிந்து இன்று விழித்துக்கொண்டான். இந்த ஆலயத்துக்கு வருபவர்கள் கடலில் நீராடுவதை புனித ஸ்நானமாகக் கருதுகிறார்கள். காசிக் குச் செல்பவர்கள் கங்கையில் நீராடுவதைப் போல. இதை திட்டமிட்டு தடுத்த அவர்களுக்கு அதிகாரிகளும் துணை போனர்கள் என்பதுதான் வருந்தத்தக்க விஷயம்.

சுவாமி பொன்னையர் அய்யப்பன்

மாவட்ட விஸ்வ ஹிந்து பரிஷத் தலைவர் சுவாமி பொன்னையர் ஐயப்பன் கடந்த ஓரிரு வருடங்களாகவே ஹிந்துக்களை கிறிஸ்தவர்கள் ஹிம்சைப்படுத்தி வருகிறார்கள். நிறைய இடங்களில் கும்பல் கும்பலாகச் சென்று ஹிந்துக் கோயில்களை தரை மட்டமாக்கியிருக்கிறார்கள். மூல விகிரகங்களை உடைத்து இருக்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்ட ஹிந்துக்கள் புத்துணர்ச்சி பெறவும், ஒவ்வொரு ஹிந்துவிடமும் மதப் பற்று ஏற்படவும்தான் ஹிந்து எழுச்சி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. மாநாட்டுக்கு திரண்டு

செபஸ்டியன் பர்னாண்டோ

பங்குத் தந்தை செபஸ்டியன் பர்னாண்டோ " உண்மையிலே சொல்லப்போது மண்டைக்காடு திருவிழா ஹிந்துக்களுக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை. கிறிஸ்தவங்களுக்கும் தான். விழாவில் கலந்துக்க வெளியூர்லயிருந்து வர்றவங்க ராத்திரி முழுவதும் கட்டுக்கரையில்தான் படுத்து கிடப்பாங்க. அப்போ ஏதாவது திருட்டு, கலவரம் நடந்திருக்குன்னு இதுவரையிலே போலீஸ் ரெகார்ட் இருக்கா? கோயிலருகிலயாவது திருட்டு நடந்திருக்கும்.

இந்த துப்பாக்கி குட்டுக்கு போலீஸ்தான் முடிக்க கார

ணம். கொஞ்ச நாளாகவே இங்க இருந்த டென்ஷனிலே நெறைய பந்தோபஸ்து போட்டிருந்தா இவள் தூரம் நடந்திருக்காது. நான் 27-2-82-ல் மாவட்ட கலெக்டருக்கு additional police protection கேட்டு லெட்டர் எழுதியிருந்தேன். அதை மதிக்கவேயில்லை. துப்பாக்கி குடு முடியறவரை additional police protection கிடையாது. ஏவிஎம் கால்வாய், பந்தல் எல்லாத்துக்கும் நெருப்பை வெச்சது போலீஸ்தான். போலீஸ் நெருப்பை வைக்கும் போது நான் டி.எஸ்.பிக்கு நேரிலேயே காட்டினேன். அவர் 'சரி, நிறுத்தப்பா' என்றார். கடைகளை உடைச்சதா சொல்லுங்களே, ஏவிஎம் கால்வாய்க்கு முன்புறம் உள்ள கடையெல்லாம் அப்படியேதானே இருக்கு. அது போலீஸ் கைக்கு எட்டலே, அவ்வளவுதானே.

அமைதியாயிருந்த டிஸ்ட்ரிக்ட் இப்படி அமளியானதற்கு காரணம் ஹிந்து மதத்தைப் பரப்புவதாக சொல்லிக்கிட்டு திடீர்னு நுழைஞ்சிருக்கிற ஆர்.எஸ்.எஸ். வெறியர்களாலேதான். அவர்கள் நடத்தினது ஹிந்து ஒற்றுமை எழுச்சி மாநாடு இல்லை, ஹிந்து ஒற்றுமை இழுச்சி மாநாடு. எப்போ இந்த ஆர்.எஸ்.எஸ். காரங்க உள்ளே நுழைஞ்சாங்களோ அப்போதே அமைதி போச்சு, ஹிந்து, கிறிஸ்தவன் ஒரே குடும்பத்திலே இல்லையா? ஒற்றுமையாதான் வாழ்ந்துகிட்டிருந்தோம்.

ஹிந்து மதத்தைப் பரப்புவதாக சொல்லிக்கிட்டு கேவலப்படுத்த ருங்கன்னு தான் சொல்வேன். மாநாட்டில் மதுரை ஆதினம் கிறிஸ்தவர்களை எவ்வளவு கேவலமா பேசினா? துப்பாக்கி குடுக்கு பின்னர் அதாவது 8ந்தேதி கணேசன்னு ஒருத்தர் மண்டைக்காடு அம்மன் விழா மாநாட்டை பேசுறார். கட்டிடம் கட்டுவதற்கு தண்ணீர் வேண்டும், சாந்து வேண்டும். அதைப் போல இந்து சமுதாயத்தைக் கட்டிக் காக்க ரத்தம் வேண்டும். அதுவும் கிறிஸ்தவர்களின் ரத்தம் வேண்டும். இப்படித்தான் பேசுவதா? 'ஏசு யாரு அவருக்கு அப்பன் கிடையாது' இப்படியெல்லாம் பேசுறாங்க. பேசட்டும். ஏசுவுக்காக நாங்க உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கோம். அப்படிக்கொடுக்கப்பட்டதுதான் ஆறு உயிர்களும். நாங்க படிக்கிற சப்ஜெக்ட்டுகளிலே இந்து இஸ்

லாம் புத்த தர்மம் எல்லாம் இருக்கு. ஹிந்து மதத்தைப் பத்தி எங்களுக்கு தெரியாததை சொல்லுங்க. தெரிஞ்சுக்கறோம். குருசடியில் உள்ள ஓரசியானாவையும், மண்டைக்காட்டில் உள்ள பகவதி அம்மனையும் நாங்க ஒண்ணைத்தான் பாக்கறோம், துண்டு நோட்டீஸ்களும், போஸ்டர்கள். எம் போட்டு எங்கள் மனசை எப்படியெல்லாம் புண்படுத்த ருங்க; 'குமரி மாவட்டம் எரிமலை'ன்னு ஒரு புஸ்தகம் போட்டிருக்காங்க; பைபிளை கிண்டல் செய்து ஒரு புஸ்தகம். எல்லாம் மாநாட்டே விற்பனை செஞ்சாங்க. ஒரே வார்த்தையிலே சொல்லணும்னு ஆர்.எஸ்.எஸ். தான் இன்னிக்கு இருக்கற. கொந்தளிப்புக்கு காரணம். எங்க சண்டை ஹிந்துக்களோடு இல்லை. ஆர்.எஸ்.எஸ். கூடத்தான்.

சந்திரசேகர பிள்ளை

66

ஹைந்தவ (இந்து) சேவா சங்கத்தின் கௌரவ செயலாளர் சந்திரசேகர பிள்ளையிடம் இதுபற்றி கேட்டபோது "இவ்வள தூரம் நடந்ததுக்கு அந்த rogue (பிஷப் ஆரோக்கியசாமி) தான் காரணம். திடீர்னு குருசடியிலே லைட் டெகரேஷன் வெச்சது வாண்டா கலகம் புண்ணணும்னு தானே. பள்ளன் பண்ணி செஞ்சிருக்காங்க. திருவிழா ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரே இங்கே வந்து மீன் விக்கிற பொண்ணுங்க மண்டைக்காடு அம்மன் விழா இந்த வருஷம் நடக்காது என்றே பேசிக்கிட்டாங்க, போலீஸ் இல்லேன்னு கோயில் என்னுயிருக்கும்? பக்தர்கள் கடலில் குளிக்கறதென்பது ஆண்டாண்டு காலமா நடந்து வர்ற சாங்கியம். அதைத் தடுக்க இவங்க யாரு? ஆக்சவலா இந்த மூன்று வாரமும் ஏசுநாதருக்கு துக்க தினம்தானே. அதுக்கு ஏன் லைட் டெகரேஷன் பண்ணணும்? மாதா கோயில் மணியை அடிச்ச கும்பலா கூடினது எதுக்கு? நம்ம கோயிலை உடைக்கணும்ங்கறதுக்காகத்தான். முட்டம், தேங்காபட்டணம் கிராமங்களிலே

விழா நடக்காதுன்னு பேசிக்கிட்டது இப்போதான் புரிகிறது. கடலிலே குளிக்கப்போன பெண்களை காப்பாத்தத்தான் இன்ஸ்பெக்டருங்க தைரியமா அந்த பகுதிக்குள்ளே நுழைஞ்சாங்க, கத்தி, திருகுவாள், ஈட்டி, வெட்டுக்கத்தி தூண்டில் முள் இதையெல்லாம் பயன்படுத்தி அந்தக் கூட்டம் தாக்கினாங்க. ஆயுதங்களோடு வந்து சேருங்களனு மைக்கிலேயே சொன்னாங்களே. அந்தப் பெண்கள் இன்னிக்கி வரையும் என்ன ஆளுங்கன்னு தெரியலியே. போலீஸ்காரங்க நியாயமாதான் செஞ்சாங்க, இன்னும் சொல்லப்போன துப்பாக்கிக்கு நடந்தப்போ இருந்த அத்தனை போலீஸ்காரங்களும் கிறிஸ்தவங்கதான். தடியடி பிரயோகம், கண்ணீர் புகை பண்ணை மல் நேரடியா துப்பாக்கிக்கு பண்ணதாக சொல்லுங்க, சாயங்காலம் மேல கண்ணீர் புகை எப்படி விடுவாங்க. ஆறு மணிக்குமேல அதெல்லாம் கிடையாது. போலீஸ் எடுத்ததுமே துப்பாக்கிக்கு செய்யவில்லை. பி.சி.எண் 334 போலீஸ்காரரை இடது கைல வெட்டினாங்க. பி.சி.எண்.1128 போலீஸ்காரரை தொடையிலே வெட்டினாங்க. பி.சி.எண் 545 போலீஸ்காரரை துடுப்பாலே தாக்கினாங்க. பி.சி.எண்.1252 இடது காலிலே வெட்டினாங்க. இதுக்கு மேல சும்மாவா இருக்க முடியும்? இன்னும் சொல்லப்போன துணிச்சலுடன் போராடிய மணவாளக்குறிச்சி சப்-இன்ஸ்பெக்டர் முருகேசனுக்கு அவார்டே கொடுக்கலாம். அவர்தான் நம்மையெல்லாம் காப்பாத்தினவர்.

கடந்த சில மாதங்களாகவே குமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை மதக் கலவரங்கள், இனப் பிரிவினை ஆர்ப்பாட்டங்கள் முதலானவை தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. நாகர்கோயிலிலிருந்து சுமார் ஒன்பது மைல் தொலைவில் உள்ள திங்கள் சந்தை என்ற பகுதியில் சென்ற மாதம் 22-ந் தேதி பிள்ளையார்

சிலையை அகற்ற முற்பட்டதன் காரணமாக பெரிய கலவரம் உருவெடுத்தது. அதனைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற கடையடைப்பு, ஆர்ப்பாட்டம் ஆகியவற்றை போலிஸார் முன் னெச்சரிக்கையாக கருதியிருந்தால் மண்டைக்காடு கலவரத்தை ஓரளவு தவிர்த்திருக்கலாம். திங்கள் சந்தையில் அப்படி என்ன நடந்தது?

பிள்ளையார், முழிக்க கலவரமாய் முடிந்தது..

திங்கள் சந்தையில் நான்கு பெருஞ்சாலைகள் சந்திக்கும் திட்டம் ஒன்று உள்ளது. அந்தத் திட்டில் சென்ற மாதம் 17ந் தேதி சில ஹிந்துக்கள் பிள்ளையார் சிலையை வைத்து வழிபடத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்பு அதாவது சுமார் 36 வருடங்களுக்கு முன்பு திருவாங்கூர் அரசு காலத்தில் இது போஸ்டாபீஸ் இருந்த இடம் ஆகும். போக்குவரத்துக்கு இடைஞ்சலாக இருந்ததால் அங்கிருந்து தபாலாபீஸ் உடனே மாற்றப்பட்டது. அப்போதைய திருவாங்கூர் மகாராஜா ஒரு விளக்குத் தூணையும், பிள்ளையார் சிலையையும் வைத்ததாகச் சொல்கிறார்கள். விளக்குத் தூணை இதற்கு முன்பே நெடுஞ்சாலைத் துறையினர் அகற்றி விட்டார்களாம்.

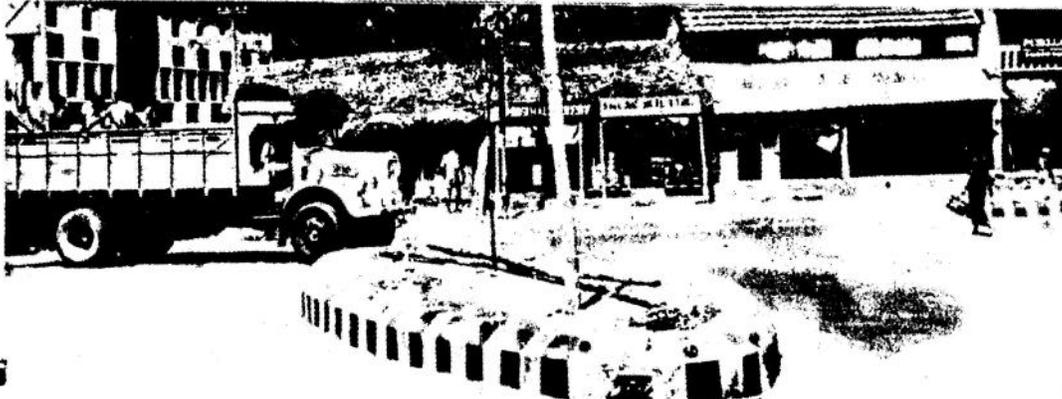
நாளடைவில் இந்த பிள்ளையார் சிலை பழுதுபட்டுப் போகவே சென்ற மாதம் பதினேழாந் தேதி புதிய பிள்ளையார் சிலையை புனர் நிர்மாணம் செய்து வைத்ததாக ஹிந்துக்கள் கூறுகிறார்கள். புதி

தாக வைக்கப்பட்ட சிலையை அப்பகுதி மக்கள் கூட்டமாக வந்து வழிபடத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். மறுநாள் விழா நடத்த அனுமதி கேட்டபோது மாவட்ட போலிஸ் அதிகாரியும், மற்ற அதிகாரிகளும் மறுத்ததாகத் தெரிகிறது. பிறகு சிலையை அங்கிருந்து அகற்று வதற்காக நெடுஞ்சாலையினர் வந்தபோது ஹிந்துக்கள் கூட்டமாக அவர்களைத் தடுத்து சிலையின் பழங்கால பெருமையை எடுத்துக் கூறியதாகவும் சப்-கலெக்டர் ஸ்ரீதரன் அச் சிலையை அகற்றக் கூடாதெனவும் அந்த இடம் ஹிந்துக்களுக்கே சொந்தம் எனவும் தீர்ப்பு வழங்கியதாகவும் அவ்வூர் ஹிந்துக்கள் கூறுகிறார்கள். பிறகு திடீரென 22-ந் தேதி மகாசிவராத்திரி யன்று நள்ளிரவு சுமார் 2 மணியளவில் பூஜை நடந்து கொண்டிருந்தபோது எந்தவித முன்னறிவிப்பின்றி போலிஸ் அதிகாரிகளும், போக்குவரத்துத் துறையினரும் பக்தர்களை தடியடி பிரயோகம் செய்து கூட்டத்தை கலைத்து பிள்ளையார்

சிலையை அப்புறப்படுத்தியிருக்கிறார்கள், சிலையை கொண்டு போகக் கூடாது என்று தடுத்த ஹிந்துக்களை அடித்ததாகவும் இது சம்பந்தமாக சுமார் 36 பேர்களை கைது செய்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. இதற்குப் பிறகு 'பிள்ளையார் சிலை திருட்டு, கிறிஸ்தவ போலிஸ் அதிகாரி கூட்டு' என்று சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நகர் முழுவதும் சுவரொட்டிகள் ஒட்டியதாகவும், ஆத்திரத்தில் சிலை கிறிஸ்தவ வீடுகளை தாக்கியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. 7-7-1973ல் இரணியல் ரவி தலைமையில் அண்ணாமணிக் கூண்டு கட்ட நெடுஞ்செழியன் அமைச்சராக இருந்தபோது இந்த இடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டினாராம். பிறகு போக்குவரத்திற்கு பாதிப்பு ஏற்படுமென்ற காரணத்தினால் திட்டம் கை விடப்பட்டதாம்.

திங்கள் சந்தை குளறுபடி மண்டைக்காடு வரை தொடர்ந்திருக்கிறது. குமரி மாவட்டம் முழுக்க தொடர்ந்தாலும், ஆச்சரியமில்லை.

பிள்ளையார் சிலை அகற்றப்பட்ட இடம்

● கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஆர். எஸ். எஸ்-கிறிஸ்தவர் மோதலுக்கு ஜாதிப் பின்னணியே காரணம்.

பொருளாதார ரீதியாகவும் ஜாதிய ரீதியாகவும் இம் மாவட்டத்தில் செல்வாக்குடன் இருந்து வந்தவர்கள் ஈழவர்கள், நாயர்கள் ஆவர். தங்களைவிட தாழ்ந்த ஜாதியினராகக் கருதப்பட்ட நாடார், மீனவர்கள் சமீப காலமாக அரசியலிலும், பொருளாதாரத்திலும் பங்கேற்பதை இவர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக ஆர். எஸ். எஸ். போன்ற இயக்கங்களுக்குப் பின்னணியாக இருந்து செயல்படுகின்றனர்.

நாடார்களைப் பொருத்தவரை இந்து கிறிஸ்தவர் வித்தியாசமே பார்ப்பதில்லை. பெண் கொடுப்பது, பெண் எடுப்பது போன்றவை கிறிஸ்தவ இந்து நாடார்களுக்குள் சாதாரண விஷயமாக இருந்து வருகிறது. கிறிஸ்தவ மதத்திற்குள் இருக்கும் கத்தோலிக்க, புராட்டஸ்டண்ட் நாடார்குழுக்களும் இந்த வித்தியாசத்தைப் பார்ப்பதில்லை.

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் முழுவதிலும் மீனவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கின்றனர்.

விவேகானந்தர் பாறை விஷயத்தில் மீனவர்கள் தங்கள் பிழைப்பின் காரணமாக ஆர். எஸ். எஸ். கடன் தகராறு செய்தனர். இந்தப் பிரச்சனையில் தமிழக அரசு நியாயமாக நடந்து கொள்ளவில்லை என்று மீனவர் சொல்லுகின்றனர்.

ஆனால் சமீபத்திய கல்வரங்களை இந்து - கிறிஸ்தவர் மோதல் என்றே சொல்ல முடியாது. தாழ்ந்த ஜாதியினர் முன்னேறி தங்கள் ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்து விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தினால் உயர் ஜாதியினர், ஆர். எஸ். எஸ். இயக்கம் மூலமாக தாக்குதலில் இறங்கியுள்ளனர்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ரயில் பாதை போடப்பட்ட பிறகு தாக்குதல் நடத்துவது எளிதாக ஆகிவிட்டது. ரயிலில் வந்து இறங்கி ஒரு கிராமத்தை யே குறையாடிவிட்டு ரயில்லேயே ஏறி தப்பித்துவிடும் தந்திரம் இங்கே பலித்திருக்கிறது.

கன்னியாகுமரி மாவட்ட ஆர். எஸ். எஸ். - கிறிஸ்தவர் மோதல் என்பது உயர் ஜாதியினர், தாழ்ந்த ஜாதியினர் மோதல் என்பதன் மேம்போக்கான வெளிப்பாடுதான்.

—பாஸ்கர்

LD ண்டைக்காடு பகுதியில் நடந்த கலவரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஆரம்பக் காரணம் ஆர். எஸ். எஸ்தான் என்று பல்வேறு தகவல்களை ஆராய்கிறபோது தோன்றுகிறது.

பல வருடங்களாக அமைதியாக நடந்துவந்த திருவிழா இந்த வருடம் மட்டும் கலவரத்தில் முடியக் காரணம் என்ன? இந்து, எழுச்சி, மாநாடு என்ற பெயரில் இந்த முறை மதவெறி தூண்டிவிடப்பட்டது தான். இதற்குப்பின் கிறிஸ்தவர்களும் முறைதவறி நடந்துகொண்டது ஒரு பதில் விளைவுதான்.

துப்பாக்கிச் சூடு நடத்திய போலீசார் எந்த சட்டத்தையும் பின்பற்றவில்லை என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. முழங்காறுக்குக் கீழேதான் சடவேண்டும் என்பது விதி. ஆனால் துப்பாக்கிக்குண்டு கிறிஸ்தவ ஆலயத்தின் சுவரில் ஜன்னல் உயரத்துக்கு மேலே தூளைத்திருக்கிறது. மார்பளவு உயரத்தில் மரத்தில் தூளைத்திருக்கிறது. இதை நமது பிரதேசக் புகைப்படங்கள் காட்டுகின்றன.

ஹிந்து மதத்திற்கு இழிவு தேடுகிற வெறியர்கள் சார்பாக அரசாங்க யந்திரம் செயல்படுவதற்கு ஒரே உதாரணம் போதுமானதாகும்.

துப்பாக்கிச் சூடு நடந்த பிறகாவது ஹிந்து, கிறிஸ்தவக் கூட்டங்களை, பேச்சுக்களைத் தடை செய்திருக்க வேண்டும். மாறாக, கிறிஸ்தவர்களை மட்டும் கூட்டம் நடத்த விடாமல் தடை செய்துவிட்டு, ஹிந்துக்களின் கூட்டங்கள் நடக்க நிர்வாகம் அனுமதித்திருக்கிறது. இதுவே மேலும் பதட்டநிலை நீடிப்பதற்குக் காரணமாகும்.

நடந்த மோதல்கள் ஹிந்து கிறிஸ்தவர் மோதல் அல்ல; அந்தப் பெயரில் உயர்ஜாதி தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதி மோதல்களை நடந்துள்ளன என்று கூறப்படும் கருத்தில் அர்த்தம் இருப்பதாகப்படுகிறது.

கிறிஸ்தவ மீனவர்கள் மீன்களை விற்பதும் ஹிந்து முதலாளிகளிடம்தான். தங்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்குவதும் ஹிந்துக்கள் நடத்தும் கடைகளில்தான். இப்போது மதவெறி முற்றி, அறிவு மழுங்கிவிட்ட பொதுவான சூழ்நிலையில் இந்த மீனவர்கள் சமூக பகிஷ்காரம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுக்கு பொருட்களை விற்க ஹிந்து கடைக்காரர்கள் தயாராக இல்லை. இதனால் சோறு தண்ணீர் வாடும் மீனவர்கள் சிரமப்பட்டு கூட்டமாகக் கஞ்சி காய்ச்சி சாப்பிடுகிறார்கள்.

இந்தச் சூழ்நிலை எந்த மதத்தின் உன்னதமான கோட்பாடுகளுக்கும் மரியாதை காட்டுவதாகாது.